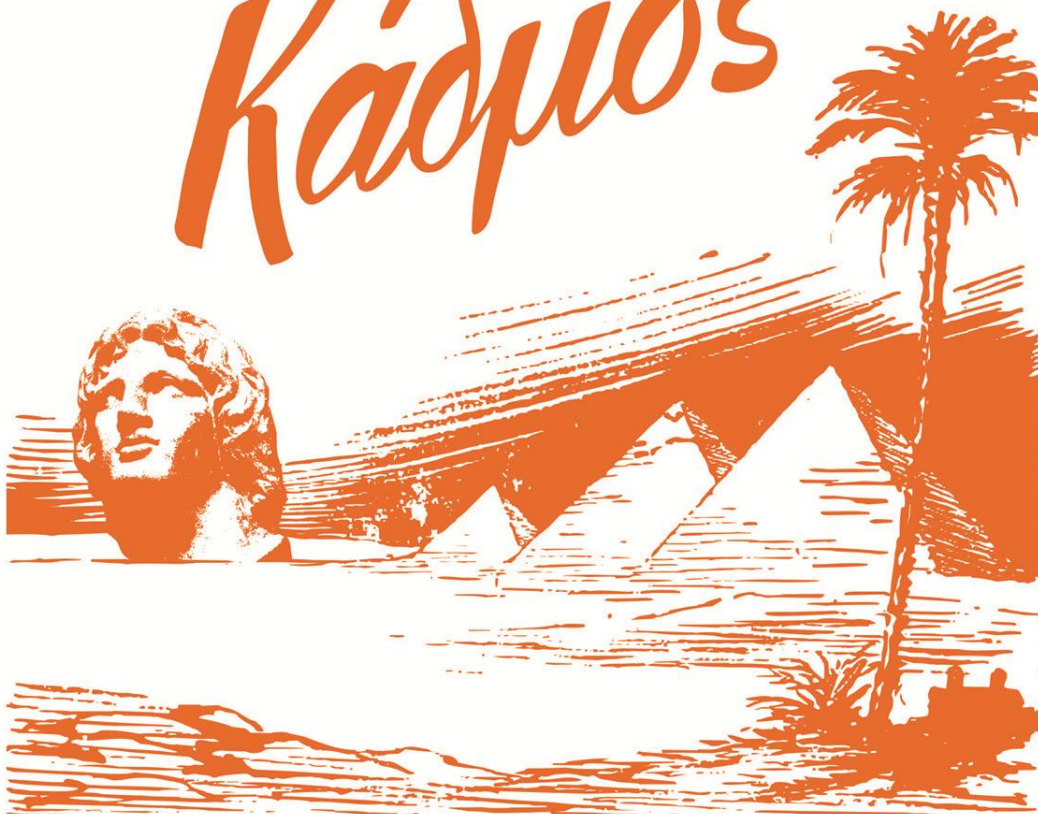

Ο Νέος Κάσμιος

ΚΑΪΡΟ – ΑΘΗΝΑ, Τεύχος Φεβρουαρίου 2023

Νέος ΚΑΔΜΟΣ

<p>ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΨΗΦΙΑΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΚΑΪΡΟΥ Υπεύθυνος έκδοσης: Νικόλας Βαδής</p> <p>Οδός Μαχμούτ Μπασσιούντ αρ. 21, Κάιρο, Αραβική Δημοκρατία της Αιγύπτου</p> <p>URL: www.neoskadmos.online e-mail: kadmos.neos@gmail.com</p>	<p>Τεύχος Φεβρουαρίου 2023</p>
--	--

ΕΚΔΟΤΗΣ:	ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΑΪΡΟΥ
----------	------------------------

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΕΣ:	Πάνος Αρβανιτάκης Ευάγγελος Πεζάς
----------------	--------------------------------------

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:	<p>A. Κάιρο Αλέξανδρος Μπάσης – Σχεδιασμός και Παραγωγή Αλέξανδρος Κακαρούνας – Φιλολογική επιμέλεια Βίλλυ Πολίτη Ζουέ – Ιστορικά θέματα</p> <p>B. Αθήνα Λάμπρος Μπενοβίας Κώστας Φέρρης - Χρονογράφημα Μιχάλης Κωβαίος ‘ Σύμβουλος Έκδοσης</p>
----------------------	---

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ: Στέλλα Ξυδιά, Αλέκος Γκρέις, Μιχάλης Μπίσκος
ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ: Μαρία Αδαμαντίδου-Κουτρομπάκη, Νικόλας Νικηταρίδης, Μαρία Χαραλαμπίδου, Έλενα Κοσένα, Μαριάνθη Καφετζή, Χρήστος Χριστοφόρου, Χρήστος Ζερεφός, Νίκος Αθανάσογλου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ-ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Μαρία Μιχαλίδου

Σας καλούμε να επισκέπτεστε την σελίδα του περιοδικού (Ctrl+click στον σύνδεσμο), όπου μπορείτε να διαβάσετε ή να «κατεβάσετε» τεύχη του περιοδικού:

www.neoskadmos.online

Για επικοινωνία με τον Νέο Κάδμο στείλτε μήνυμα στην ηλεκτρονική διεύθυνση που φαίνεται στην αρχή της παρούσας σελίδας ή Ctrl+click στον σύνδεσμο: kadmos.neos@gmail.com

Ο Νέος Κάδμος δημοσιεύει μόνο ενυπόγραφα άρθρα συνεργατών που φέρουν οι ίδιοι την ευθύνη γι' αυτά που γράφουν. Διανέμεται δωρεάν σε ηλεκτρονική μορφή από το Κάιρο σε φίλους του ανά τον Κόσμο.

Μήνυμα του κ. Νικόλα Βαδή, Προέδρου του Ελληνικού Κέντρου Καΐρου

Αγαπητοί μου Αμπετεϊανοί φίλοι και φίλες.

Με ιδιαίτερη χαρά και συγκίνηση υποδεχόμαστε την επανακυκλοφορία του ιστορικού περιοδικού Κάδμου. Ένα περιοδικό που φέτος θα γιορτάσει τα 75 χρόνια ζωής του, γνωρίζοντας σε αυτή την πολύχρονη πορεία μεγάλες επιτυχίες ενημερώνοντας και διασκεδάζοντας ολόκληρες γενιές Καϊρινών φίλων με άμεση ή έμμεση σχέση με την ιστορική Αμπέτειο Σχολή.

Το περιοδικό ξεκίνησε να εκδίδεται το 1947, έπαψε να κυκλοφορεί με τη μείωση των μαθητών στο σχολείο, επανεμφανίστηκε στην Αθήνα στα μέσα της δεκαετίας του '90, και με μία μικρή διακοπή επέστρεψε στο Κάιρο υπό την αρχισυνταξία του κυρίου Παπαφωτίου συνεχίζοντας τη λαμπρή πορεία του με πολλούς και καταξιωμένους συνεργάτες σε όλο τον κόσμο.

Λόγω των έκτακτων συνθηκών που υπήρξαν παγκόσμια τα τελευταία χρόνια, και άλλων προβλημάτων, το περιοδικό έπαψε ξανά να εκδίδεται μέχρι τη στιγμή που ένας εκ των συνιδρυτών του Κάδμου, ο κύριος Πάνος Αρβανιτάκης, θέλοντας να υλοποιήσει την υπόσχεση που είχε δώσει στον άλλον ιδρυτή, εκλιπόντα Μίκη Καπαϊτζή, αναλαμβάνει την επανέκδοση.

Υπό τη διττή αρχισυνταξία λοιπόν του ίδιου και του κυρίου **Ευάγγελου Πεζά**, πρώην αρχισυντάκτη, και τη βοήθεια του **Δ.Σ. του Ελληνικού Κέντρου Καΐρου**, που έχω την τιμή να προεδρεύω, ο «**Νέος**» πλέον «**Κάδμος**» κυκλοφορεί με το παρόν τεύχος στο Κάιρο, όπου γεννήθηκε, μεγάλωσε και δοξάστηκε.

Εύχομαι το νέο και μοντέρνο περιοδικό να συνεχίσει απρόσκοπτα την ιστορική του πορεία και στο μέλλον να χαρίσει ξανά και ακόμα πιο δυναμικά συγκινήσεις, όμορφες ενθουμήσεις, επιστημονικές, ιστορικές, κοινωνικές και άλλες πληροφορίες, και απολαυστικές στιγμές σε αυτούς που θα συνεργάζονται και σε αυτούς που θα το διαβάζουν.

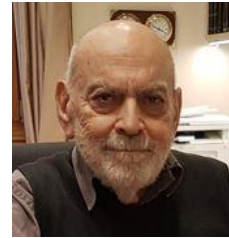
Καλοτάξιδη η νέα προσπάθεια.

Χρόνια πολλά σε όλους.

Καλή Χρονιά, ευτυχές και ειρηνικό το 2023

Νικόλας Βαδής

Επιστολή του κ. Πάνου Αρβανιτάκη, εκ των ιδρυτών του περιοδικού «Κάδμος» το 1947 προς πρώην συνεργάτες του «Κάδμου»

Λονδίνο, 10 Ιανουαρίου, 2023

Αγαπητέ φίλε, και πρώην συνεργάτη του ιστορικού Κάδμου,

Από το κρύο Λονδίνο σου στέλνω τους χαιρετισμούς μου με ευχές για το Νέο Έτος με υγεία και ειρήνη για όλους.

Το 1947, μαζί με τον αείμνηστο **Μίκη Καπαϊτζή**, ιδρύσαμε τον «Κάδμο» στην Αμπετείο Σχολή του Καΐρου και είχα την τιμή και την χαρά να σχεδιάσω το εξώφυλλο του αγαπημένου μας περιοδικού, και να συνεργαστώ με όλους τους μαθητές, και τους καθηγητές της σχολής μας.

Έκτοτε ο Κάδμος γνώρισε μεγάλες επιτυχίες, διαβάστηκε, ενημέρωσε, λάνσαρε λογοτεχνικές, επαγγελματικές και επιστημονικές καριέρες, και διασκέδασε γενιές ολόκληρες μαθητών, καθηγητών, και γονέων αλλά και φίλων της αγαπημένης μας Σχολής στο Κάιρο.

Με την έξοδο των Ελλήνων από την Αίγυπτο, το περιοδικό έπαψε να κυκλοφορεί, αλλά επανεμφανίστηκε στην Αθήνα στα μέσα της δεκαετίας του '90, με τον μόλις ιδρυθέντα **Σύλλογο Αμπετείου Σχολής**, επί προεδρίας **Νικόλα Βαδή**, με την **Νανά Ευσταθιάδη**, την **Κάτια Ζιβελοπούλου**, και τον Καθηγητή Αγγλικών **Γρηγόρη Παπαφωτίου**. Μετά σταμάτησε για λίγο, αλλά επέστρεψε, και στα ικανά χέρια του **Τάκη Σφακιανόπουλου**, μπήκε ξανά σε μια ανοδική πορεία.

Την σκυτάλη της αρχισυνταξίας πήρε μετά ο **Λάκης Πεζάς**, και όταν το περιοδικό επέστρεψε στο Κάιρο, ανέλαβε ο καθηγητής

της Αμπετείου στο Κάιρο, **Αλέξανδρος Μπάσης**, που σε συνεργασία με όλους τους εν Αθήναις συντελεστές του, γνώρισε μία έξοχη, ομολογουμένως, εκδοτική πορεία με τόσους πολλούς και καταξιωμένους συνεργάτες σε όλο τον κόσμο, όπως εσύ.

Και τελείως ξαφνικά, έπαψε να κυκλοφορεί, μια και δεν υπήρχε πλέον μεγάλο ενδιαφέρον από τους μαθητές και την ηγεσία της Σχολής, και του Ιδρύματος Αμπετείου Σχολής στο Κάιρο.

Είχα υποσχεθεί, εδώ και χρόνια, στον αγαπητό μου φίλο, και συνιδρυτή του Κάδμου, τον **Μίκη Καπαϊτζή**, ότι το 2023 θα γιορτάζαμε τα 75 χρόνια του περιοδικού μας, (1947-2022), και ότι θα έκανα τα αδύνατα δυνατά να κρατήσω ζωντανό τον Κάδμο.

Θέλω να είμαι συνεπής στην υπόσχεση που του έδωσα, και γι' αυτό, θέλω να σου ανακοινώσω τα εξής:

Με την συνεργασία του κ. **Νικόλα Βαδή** και υπό την Αιγίδα του **Ελληνικού Κέντρου Καΐρου**, που έχει αναλάβει όλα τα έξοδα της έκδοσης και της ιστοσελίδας, ο «**Νέος**», πλέον, «**Κάδμος**» θα κυκλοφορήσει σύντομα, εντός του Ιανουαρίου, υπό διττή αρχισυνταξία, εμού και του πρώην αρχισυντάκτη του Κάδμου, κ. **Ευάγγελου Πεζά**.

Σε στενή συνεργασία με τους πρώην καθηγητές της Αμπετείου Σχολής, κ.κ. **Αλέξανδρο Μπάση**, **Αλέκο Κακαρούντα** και **Λάμπρο Μπενοβία**, και με την βοήθεια

όλων των συνεργατών του παλιού Κάδμου, θα ξανα-ζωντανέψουμε το αγαπημένο μας περιοδικό.

Με αυτή μου την επιστολή, θέλω να σε καλέσω να συνεργαστείς μαζί μας, όπως και στο παρελθόν, και να μας βοηθήσεις να κάνουμε τον «**Νέο**», πλέον, «**Κάδμο**», ένα περιοδικό για όλους τους Καϊρινούς φίλους, και συγγενείς που πέρασαν από τα Ελληνικά Σχολεία του κοσμοπολίτικου Καϊρου, που τόσο αγαπήσαμε, και πάντα αγαπάμε.

Σε διαβεβαιώ ότι ο «**Νέος Κάδμος**» θα είναι ένα αξιόλογο και μοντέρνο περιοδικό, που θα ασχολείται με τους μαθητές και αποφοίτους της Αμπετείου, αλλά και όλων των άλλων ελληνικών σχολών του Καϊρου, με τους εναπομείναντες συμπατριώτες μας στην Νειλοχώρα, αλλά και με την σημαντική πολιτιστική κληρονομιά των Αιγυπτιωτών. Ένα περιοδικό που θα θέλεις να διαβάζεις, να μοιράζεσαι με όλους τους φίλους, και συγγενείς σου, και επίσης να χαιρέσαι να συνεργάζεσαι μαζί του.

Περιμένω την απάντησή σου, και εκ των προτέρων, σ' ευχαριστώ.

Φιλικότατα,

Πάνος Αρβανιτάκης,

εκ των ιδρυτών του Κάδμου το 1947,

και συν-αρχισυντάκτης του «**Νέου Κάδμου**» το 2023.

Χαιρετισμός του Αρχισυντάκτη και παρουσίαση του τεύχους

Γράφει ο Λάκης Πεζάς

Αγαπητοί μου φίλοι,

Αμπετειανοί, Καϊρινοί, Ηλιουπολίτες στην Ελλάδα, στο Κάιρο, στην Κύπρο, και σε όλο τον κόσμο.

Το τηλεφώνημα ήρθε πρωί, πρωί από το Λονδίνο, στην γραμμή ο παλιός μου φίλος, ο Αμπετειανός **Πάνος Αρβανιτάκης**, από τους ιδρυτές του Κάδμου το 1947, και σχεδιαστής του κλασικού εξώφυλλου του περιοδικού.

Μου άρεσε από μικρός να έχω φίλους μεγαλύτερους από μένα, άκουγα, συζητούσα και μάθαινα πολλά από αυτούς. Φίλους όπως ο **Πάνος**, ο **Μενέλαος Παυλίδης**, τώρα στο Μόντρεαλ, ο αείμνηστος **Γιώργος Βαρουφάκης**, ο **Γιώργος Κρητικός**, τώρα στο New Jersey, και άλλους πολλούς.

Ο **Πάνος** με ρώτησε γιατί σταμάτησε να βγαίνει ο Κάδμος, και ότι το 2022 είναι τα 75 χρόνια του Κάδμου, από το 1947 που πρωτοβγήκε, και ότι είχε υποσχεθεί στον φίλο του, **Μίκη Καπαϊτζή**, πριν πεθάνει, ότι θα έκανε το παν να συνεχίσει να βγαίνει ο Κάδμος, και το 2022 να γιορτάσουν τα 75 χρόνια του. Μου ζήτησε να τον βοηθήσω να ξαναβγεί ο Κάδμος, με χαρά δέχτηκα, και σήμερα, φίλοι μου, έχετε το πρώτο τεύχος του «Νέου Κάδμου» σε ηλεκτρονική μορφή από το Κάιρο.

Ο Νέος Κάδμος, είναι τριμηνιαίος, και απευθύνεται σε όλους τους παλιούς του φίλους, και είναι πολλοί, σε όλο τον κόσμο. Έχει δύο αρχισυντάκτες, δύο κέντρα Συντακτικής Επιτροπής, ένα στο Κάιρο, και ένα στην Αθήνα,

και πολλούς τακτικούς και έκτακτους συνεργάτες, που ελπίζουμε να γίνουν ακόμα περισσότεροι στα επόμενα τεύχη.

Θέλω να ευχαριστήσω πρωτίστως το **Ελληνικό Κέντρο Καΐρου**, και τον Πρόεδρο του Δ.Σ., του Κέντρου, και Επίτιμο Πρόεδρο του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής στην Αθήνα, **Νικόλα Βαδή**, που αναλαμβάνει και πάλι, μέσω των Εκδόσεων του Ελληνικού Κέντρου, χρέη εκδότη. Επίσης την κ. **Βίλλυ Πολίτη-Ζουέ**, Πρόεδρο του Συλλόγου Ελλήνων Αποφοίτων Αμπετείου Σχολής στο Κάιρο, (ΣΕΑΑΣ), και μέλος της Δ.Ε. της Ελληνικής Κοινότητας Καΐρου, για την πάντα πρόθυμη συνεργασία της, και στον Νέο Κάδμο, αλλά και στο ταξίδι μας στην Αίγυπτο τον περασμένο Δεκέμβριο, και τώρα σε ένα θέμα που απασχολεί όλους εμάς τους Αιγυπτιώτες, και ελπίζω ότι η επιτυχής του έκβαση σύντομα θα ανακοινωθεί.

Το τεύχος αυτό του Νέου Κάδμου έχει την κρέμα των άρθρων από την περίοδο της δικής μου αρχισυνταξίας, αλλά και νέα άρθρα, δύο απ' αυτά στα Αγγλικά, από καλούς φίλους-συνεργάτες με αποδεδειγμένες ικανότητες στην γραφή τους.

Οι γυναίκες, όπως πάντα, έχουν την πρωτοκαθεδρία στην αρθρογραφία και στον Νέο Κάδμο.

Η **Νανά Ευσταθιάδου** μας θυμίζει την σχέση της με την κόρη της σε ένα συγκινητικό αφήγημα.

Από το βιβλίο της **Μαρίας Αδαμαντίδου-Κουτρομπάκη**, «Ελληνικός Αθλητισμός στο Κάιρο του 20^{ου} αιώνα», διάλεξα το κεφάλαιο για την πολυάριθμη ελληνική παροικία Ηλιουπόλεως, την ελληνική κοινότητα, και την αξιόλογη δραστηριότητα του αθλητικού τμήματος της Ελληνικής Εστίας, όπου στις ομάδες μπάσκετ και βόλεϊ συμμετείχα και εγώ, με προπονητές τον κ. **Νομικάριο** στο μπάσκετ, και τους κυρίους Κοσβή και Τζερεμιά στο βόλεϊ.

Η **Κάτια Ζιβελουπούλου** μας ομολογεί την αγάπη της, και τον θαυμασμό της για το Facebook. Το άρθρο μετέφρασα στα Αγγλικά και το έστειλα στον Mark Zuckerberg. Είναι καταπληκτικό. Την Κάτια συνάντησα πρόσφατα, και μου υποσχέθηκε ένα νέο άρθρο που ετοιμάζει για το επόμενο τεύχος του Νέου Κάδμου.

Η **Βίλλυ Πολίτη-Ζουέ**, μας κάνει μία ιστορική ανασκόπηση της Ηλιούπολης από το 1904, την εποχή του Βέλγου Βαρόνου Αμπαίν και της Μελαγχροινείου Σχολής Ηλιουπόλεως, μέχρι το κλείσιμο, και την ενοικίασή της σε ξένους επιχειρηματίες, κόβοντας στην μέση την πανέμορφη Ελληνική γωνιά της Ηλιούπολης, που τόσο πολύ αγαπήσαμε εμείς οι Ηλιουπολίτες.

Η **Έλενα Κοσσένα**, δικηγόρος Παρ' Αρείω Πάγω, και κόρη του Επίτιμου Προέδρου του Συνδέσμου Αιγυπτιακών Ελλήνων, **Φίλιππου Κοσσένα**, γράφει για την επιρροή που είχε πάνω της η Αιγυπτιακή οικογένειά της στην διαμόρφωση του χαρακτήρα της. Η Έλενα γεννήθηκε στην Αθήνα και μεγάλωσε με παππούδες και γιαγιάδες, πατέρα, μητέρα όλοι μεγαλωμένοι στη χώρα του Νείλου.

Η **Στέλλα Ξυδιά**, από το βιβλίο της «Από Παππού σε Παππού», διάλεξα ένα κομμάτι, στ' Αγγλικά, για τον Νέο Κάδμο «When the Greeks

left Egypt». Είμαι μεγάλος θαυμαστής της Στέλλας και ελπίζω σύντομα να έχουμε και άλλα άρθρα δικά της. Στα Ελληνικά και Αγγλικά.

Ο καταπληκτικός σκιτσογράφος, του Νέου Κάδμου, **Σταύρος Γεωργιάδης**, καθημερινά σκισάρει στην Εφημερίδα Δημοκρατία, και το νέο του σκίτσο για το τεύχος μας, απεικονίζει τον Νέο Κάδμο που πάει παντού, από το Κάιρο και την Αθήνα. Φοβερός!

Ο Καθηγητής **Αλέξανδρος Μπάσης**, μέλος της Συντακτικής Επιτροπής του Νέου Κάδμου στο Κάιρο, και ο άνθρωπος που τον σχεδιάζει και τον παράγει, παρουσιάζει στιγμιότυπα από την ωραία δεξίωση που μας προσέφερε το Ελληνικό Κέντρο, και ο Πρόεδρος του Δ.Σ. κ. Νικόλας Βαδής, την πρώτη βραδιά στο Κάιρο του ταξιδιού μας στην Αίγυπτο τον περασμένο Δεκέμβριο. Επίσης, το Ελληνικό Κέντρο μάς δεξιώθηκε την τελευταία βραδιά στο Κάιρο. Ακόμη, γράφει για τον εορτασμό της Ημέρας Ελληνικής Γλώσσας, με την ενεργό συμμετοχή των σημερινών μαθητών της αγαπημένης μας Σχολής στις εκδηλώσεις που διοργάνωσε η Ελληνική Πρεσβεία στην Αίγυπτο.

Καιρινές φωτογραφίες του τακτικού μας συνεργάτη **Φοίβου Κυριακού** μας ξεναγούν στο αγαπημένο μας Κάιρο, που αλλάζει πυρετωδώς Ο Αιγύπτιος Πρόεδρος **Αλ Σίσι**, αλλάζει, σε Φαραωνικό στυλ, την Αίγυπτο απ' άκρη σ' άκρη. Επισκέφτηκα την Νέα Πρωτεύουσα πανοραμικά, μέσα από το τουριστικό λεωφορείο, και μας πήρε μιάμιση ώρα να την επισκεφτούμε. «Χάγκα μισ μααούλ!»

Το νέο Αιγυπτιακό Μουσείο το είδα, από έξω μόνο, μια άλλη μέρα, και είναι τεράστιο, θα ανοίξει τον Ιούλιο, με μεγαλοπρέπεια είμαι σίγουρος.

Ο **Πάνος Αρβανιτάκης** μας θυμίζει τις ωραίες στιγμές από τον καιρό που ετοιμάζανε στην Αμπέττειο τον Κάδμο το 1947, και διαβάζοντας τις αναμνήσεις του, καταλαβαίνει κανείς την αγωνία του για την αργοπορία στην επανεμφάνιση του αγαπημένου του περιοδικού.

Το καινούργιο βιβλίο για το Ελληνικό Κάϊρο του **Νικόλα Νικηταρίδη** παρουσιάζουμε στο σημερινό τεύχος, και ο συγγραφέας χαιρετίζει, με το δικό του στυλ, την επανεμφάνιση του Κάδμου, που «σήμερα σαν άλλος φοίνικας, θα αναγεννηθεί από τις στάχτες του και θα πετάξει στον ιερό τόπο του Καΐρου.» ΟΥΑΟΥ!!!

Ο **Κώστας Φέρρης**, μέλος της Συντακτικής Επιτροπής Αθηνών, μας παρουσιάζει το νέο του βιβλίο, “Η Γέφυρα των Λεμονιών”, -Κούμπρι ελ Λεμούν, στα Αραβικά-, που έγραψε με την αγαπητή μας **Πέρσα Κουμούτση**, και σε ένα του άρθρο αναρωτιέται «Να γράψω κάτι για τον Νέο Κάδμο, αλλά τι?» Η απάντηση είναι ένα καταπληκτικό χρονογράφημα.

Ο **Ίων Μπελλένης** γράφει για τον διάσημο πατέρα του, τον Ντοκτέρ **Πάρι Μπελλένη** στο Κάιρο. Ο **Λάμπρος Μπενοβίας**, μέλος της Συντακτικής Επιτροπής Αθηνών, επιστρέφει με τα ωραία και μελωδικά του ποιήματα.

Αναδημοσιεύουμε άρθρο του **Άγγελου Νταλαχάνη**, από το βιβλίο του «Ακυβέρνητη Παροιμία» για τις συναντήσεις του Καραμανλή με τον Νάσερ, σε Κάιρο και Αθήνα, και επίσης ένα συγκινητικό άρθρο, για όλους εμάς τους Αιγυπτιώτες, του αείμνηστου Γιώργου Δόκιου.

Είναι μεγάλη χαρά και τιμή για τον Νέο Κάδμο που μας εμπιστεύτηκε το νέο του άρθρο ο Καθηγητής **Αλέξανδρος Κίτροεφ**. Το άρθρο, στα Αγγλικά, «Greek Americans and Greek sin Egypt, Parallellives», θα σας συναρπάσει. Μην το χάσετε.

Περιμένουμε προτάσεις από όλους σας, και όλοι εμείς που εργαστήκαμε σκληρά για τον Νέο Κάδμο, ελπίζουμε να σας αρέσει, ενημερώσει, διασκεδάσει, και με χαρά και περηφάνεια να τον μοιραστείτε με φίλους και συγγενείς.

Ο Νέος Κάδμος ανήκει **σε όλους μας**. Καλό διάβασμα.

Φιλικότατα
Λάκης Πεζάς

Κάδμος

Περιεχόμενα τεύχους

1. Ο ΝΕΟΣ ΚΑΔΜΟΣ και οι συνεργάτες του	σελ. 02
2. Μήνυμα του κ. Νικόλα Βαδή, Προέδρου του Ελληνικού Κέντρου Καΐρου	σελ. 03
3. Επιστολή του κ. Πάνου Αρβανιτάκη, εκ των ιδρυτών του περιοδικού «Κάδμος» το 1947 προς πρώην συνεργάτες του «Κάδμου»	σελ. 04
4. Χαιρετισμός του Αρχισυντάκτη και παρουσίαση του τεύχους Φεβρουαρίου 2023 – γράφει ο Λακης Πεζάς	σελ. 06
5. Το σκίτσο του ΝΕΟΥ ΚΑΔΜΟΥ – του Σταύρου Γεωργιάδη	σελ. 10
6. Το Χρονογράφημα του Αρχισυντάκτη του ΝΕΟΥ ΚΑΔΜΟΥ και Ιδρυτή του «Κάδμου» το 1947 – γράφει ο Πάνος Αρβανιτάκης	σελ. 11
7. Greek Americans & Greeks in Egypt: Parallel Lives – by Alexander Kitroeff	σελ. 14
8. Take me back to Egypt! – γράφει ο Αλέξανδρος Μπάσης	σελ. 21
9. Τι να γράψω για τον Νέο Κάδμο; - γράφει ο Κώστας Φέρρης	σελ. 23
10. Ο Καραμανλής στην Αίγυπτο, ο Νάσερ στην Ελλάδα – του Άγγελου Νταλαχάνη	σελ. 26
11. ΕΔΩ ΑΜΠΕΤΕΙΟΣ. Το Κάιρο γιόρτασε την Ημέρα Ελληνικής Γλώσσας – γράφει ο Αλέξανδρος Μπάσης	σελ. 31
12. Αιγυπτιώτης πατέρας, Αθηναία κόρη – γράφει η Έλενα Φ. Κοσσένα	σελ. 35
13. Αναμνήσεις από την ζωή μας στην Αίγυπτο – άρθρο του αείμνηστου Γιώργου Δόκιου	σελ. 37
14. Η στήλη της Νανάς στον ΝΕΟ ΚΑΔΜΟ – γράφει η Νανά Ευσταθιάδου	σελ. 39
15. Μελαγχροίνειος Σχολή – γράφει η Βίλλυ Πολίτη-Ζουέ	σελ. 42
16. Κάδμος – γράφει ο Νίκος Νικηταρίδης	σελ. 44
17. Η στήλη της Κάτιας στον ΝΕΟ ΚΑΔΜΟ - γράφει η Κάτια Ζιβελουπούλου-Πόποβιτς	σελ. 45
18. Hellenism in Egypt – by Stella Xydia	σελ. 47
19. Το Κάιρο με τον φακό του Φοίβου Κυριακού	σελ. 52
20. Η Ελληνική Εστία Ηλιουπόλεως – γράφει η Μαρία Αδαμαντίδου-Κουτρομπάκη ...	σελ. 56
21. Πάρις Μπελένης – γράφει ο Ίων Μπελένης	σελ. 58
22. Shoeshine – γράφει ο Κλεάνθης Αρβανιτάκης	σελ. 61
23. Ο «Poet in Residence» του ΝΕΟΥ ΚΑΔΜΟΥ– τα στιχάκια του Λάμπρου Μπενοβία	σελ. 62

Ο Νέος Κάδμος ... πάει παντού!

Το Χρονογράφημα του Αρχισυντάκτη και Ιδρυτή του «Κάδμου» το 1947

Γράφει ο Πάνος Αρβανιτάκης
απόφοιτος Γυμνασίου 1950
της Αμπετείου Σχολής Καΐρου

Με την αναγέννηση του “Κάδμου” σε “Νέο Κάδμο”, που βλέπετε σε αυτό το τεύχος, αντί να ξεφυλλίζετε ένα περιοδικό, το βλέπετε στην οθόνη του υπολογιστή σας, στο τάμπλετ ή στο “σμαρτφον”, θυμήθηκα την περίοδο που ετοιμάζαμε τον πρώτο Κάδμο, το 1947, πριν από 75 ολόκληρα χρόνια. Σκέφτηκα λοιπόν, σ’ αυτό το πρώτο μου χρονογράφημα στον Νέο Κάδμο, να θυμηθώ εκείνη την μακρινή περίοδο στο Κάιρο και να την μοιραστώ μαζί σας.

Με την κυκλοφορία του πρώτου τεύχους του «Κάδμου», το 1947, όσοι είχαμε βοηθήσει την έκδοσή του, βιώσαμε τον ενθουσιασμό και τη θετική ανταπόκριση των συμμαθητών μας, των γονέων αλλά και των καθηγητών μας για την ύλη του. Άλλωστε είμαστε περίπου 800 μαθητές στο Ελληνικό τμήμα της Αμπετείου και λίγο πολύ έπρεπε κατά τους καθηγητές να το διαβάσουν όλοι.

Λίγες μέρες μετά την πρώτη έκδοσή του, περίπου χίλια τεύχη, είχαν εξαντληθεί. Δεν γνωρίζω αν στις δεκαετίες του ’20 και ’30 είχε κυκλοφορήσει σχολικό περιοδικό στην Αμπέτσιο, ο πατέρας μου πάντως, απόφοιτος και εκείνος (1902 – 1914 ;) μας είχε πει ότι στην εποχή του δεν υπήρχε κάτι ανάλογο.

Ίσως μερικοί θυμούνται ότι λίγο πριν από τον «Κάδμο» είχε κυκλοφορήσει στο σχολείο μας για δύο χρόνια περίπου ένα ανεπίσημο περιοδικό, η «Σάλπιγξ». Η ιδέα, η πρωτοβουλία και η περισσότερη δουλειά ήταν του Κώστα Βαρβία, αποφοίτου του ’48, με βοηθούς συντάκτες τον Αλέκο Γατσιάδη και τον γράφοντα. Μαζεύαμε αλλά και γράφαμε άρθρα, ποιήματα, τα δακτυλογραφούσε ο Βαρβίας σε stencil, τα σκίτσα τα έκανε ο γράφων με βελόνα στη μεμβράνη, τα τυπώναμε στον πολύγραφο και για να καλύψουμε τα έξοδα μεμβράνης και μελάνης, τα πουλούσαμε στην

Αμπέτσιο αλλά και Ξενάκειο και Αχιλλοπούλειο. Το 1948 ο «Κάδμος» αποσιώπησε τη «Σάλπιγγα»!

Σχετικά με το όνομα του νέου, επίσημου περιοδικού μας, θυμάμαι ότι διαμείφθηκαν ατέρμονες συζητήσεις με τους καθηγητές μας. Ειδικά οι Κονάς, Πατρός, Γρηγοριάδης, ακόμα και ο Σαμουήλ Κάμελ εξέφρασαν έντονα τη γνώμη τους. Κατά την μυθολογία ο Κάδμος, αδελφός της Ευρώπης και σύζυγος της Αρμονίας, έφυγε από την Σιδώνα και ψάχνοντας για την αδελφή του Ευρώπη, έφτασε στη Θήβα. Εκεί πρόσφερε στους Έλληνες το αλφάβητο. Στην πρώτη – Σημιτική γλώσσα των Φοινίκων «κντμ» σημαίνει Ανατολή και «έρεμπ» σημαίνει Δύση. Ετυμολογικά οι λέξεις Κάδμος και Ευρώπη έχουν τη ρίζα τους στις προαναφερθείσες φοινικικές λέξεις.

Ακολούθησε σύντομη αλλά ζεστή συζήτηση για το εξώφυλλο του «Κάδμου». Κατέληξε στον γνωστό συνδυασμό: τα δύο εικονικότερα κτίρια της Ελλάδας και Αιγύπτου, τον Παρθενώνα και τις Πυραμίδες της Γκίζας και ο τίτλος «Κάδμος» γραμμένος με «πινέλο». Το σκίτσο του γράφοντος εγκρίθηκε από τους καθηγητές και τους, σε λίγο, συντάκτες αλλά το τυπογραφείο το έστειλε πίσω γιατί

ήταν σχεδιασμένο με μολύβι. Παρακάλεσε ο γράφων τον Σταμάτη Βασιλείου (με πατέρα και αδελφό, όλοι εξαιρετικοί καλλιτέχνες), το πέρασε με ειδικό μελάνι και έτσι τυπώθηκε το πρώτο τεύχος. Αυτό και αρκετά που ακολούθησαν, τυπώθηκαν στο τυπογραφείο της εφημερίδας ΦΩΣ (και ΑΝΑΤΟΛΗ), που τότε ήταν στο υπόγειο του κτιρίου που είναι ακόμα το Γενικό Προξενείο μας, επί της Εμάντ-ελ-Ντίν, 19.

Οι πρώτοι συντάκτες του «Κάδμου» ήταν ο Δημήτριος (Μίκης) Καπαϊτζής μέχρι την αποφοίτησή του το '49 και ο γράφων μέχρι την αποφοίτησή μου το '50. Ο Καπαϊτζής αμείλικτος στο κυνήγι για άρθρα, και το «dead line». Μας βοήθησαν βέβαια και λίγοι συμμαθητές στην σύνταξη της ύλης του περιοδικού αλλά έπρεπε να κυνηγάμε τους αρθρογράφους, ποιητές, μυθιστοριογράφους, φωτογράφους. Βραϊλας, Θεοδωρόπουλος, Κακούρης, Κερκυνός και άλλοι πρόσφεραν ύλη.

Κατά το σχολικό έτος '48 - '49 έγινε η πρώτη μακρινή μας εκδρομή (δηλαδή πέραν του ... Μπαράζ) στο Λούξορ και Καρνάκ. Όσα διαδραματίστηκαν τις μέρες της εκδρομής ευτυχώς παρείχαν σε εμάς τους συντάκτες πλούσια ύλη για το περιοδικό μας. Ας μη ξεχνάμε ότι αυτή τη χρονιά η Πέμπτη και Έκτη Γυμνασίου χωρίζονταν για πρώτη φορά σε Κλασικό και Πρακτικό τμήμα και όπως θα θυμάστε μας απασχολούσε πολύ έντονα το θέμα αυτό.

Η κυκλοφορία του «Κάδμου» αυξήθηκε τη χρονιά '49 – '50 και η ζήτηση του εντύπου και από τα άλλα σχολεία έδωσε στην μικρή ομάδα μας των συντακτών μεγάλη ηθική ικανοποίηση. Αυτή ήταν και η χρονιά της Πασχαλινής εκδρομής στη Μονή της Αγίας Αικατερίνης στο

Σινά. Δεν θα σας κουράσω με περιγραφές, αλλά θυμάμαι ακόμα τις περιπέτειες περιπλάνησης ενός από τα τρία καμιόνια με μαθητές που έχασε τον ερημικό δρόμο και κατέληξε στην Ραϊβάς (Ελ Τορ) αντί στην όαση Φαράν, τη δίψα, την πείνα (ώσπου ο Θεοδωρόπουλος βρήκε το σαλάμι κάτω από τον πάγκο του καμιονιού).

Όταν επιτέλους φτάσαμε στο μοναστήρι ο Κονάς (Διευθυντής ήδη) έκρινε σκόπιμο ότι πρωινές πεζοπορίες, μια στο ξωκλήσι της κορυφής του Γκέμπελ Μούσα και άλλη στο Όρος Αγίας Αικατερίνης, θα «συγχωρούσε τις αμαρτίες μας» ! Οι αναρριχήσεις έγιναν πριν από την αυγή, φθάνοντας δε στην κορυφή του δεύτερου μας περίμενε μια μοναδική έκπληξη ...ΧΙΟΝΙ !

Ουρανοκατέβατη ύλη για τον «Κάδμο» ο δε απόηχος των γεγονότων της περιπετειώδους αυτής εκδρομής δεν σίγησε εύκολα. Ακόμα και σε τεύχη του '52 - '53 γίνονταν αναφορές.

Έχουν περάσει πάρα πολλά χρόνια από τότε, ο φίλος μου, ο Μίκης Καπαϊτζής μάς άφησε πριν καιρό, και εγώ είμαι στην όγδοη δεκαετία της ζωής μου. Όλα αυτά τα χρόνια, με μεγάλο ενδιαφέρον, παρακολουθώ τα διάφορα σκαμπανεβάσματά του, και χαίρομαι που ακόμα ο Κάδμος έχει πάντα την αγάπη και τον θαυμασμό του αναγνωστικού του κοινού.

Ανησύχησα για λίγο όταν βρέθηκε σε χέρια που δεν είχαν σχέση μαζί του, αλλά πολύ σύντομα ο Κάδμος επέστρεψε σε ικανά χέρια και παρακολουθούσα με αμέριστη χαρά και υπερηφάνεια την συνεχή δραστηριότητά του

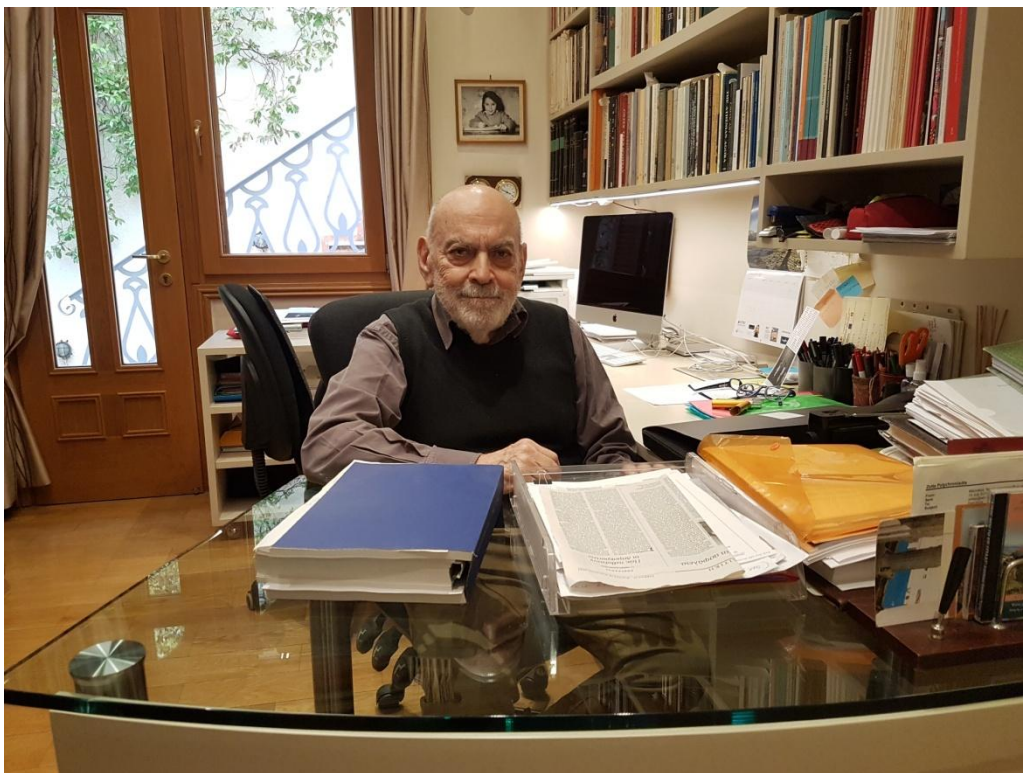
με καταπληκτικά άρθρα, χιούμορ και συγκινητικές αναμνήσεις Αμπετειανών, από την δεύτερή μας πατρίδα.

Όταν σταμάτησε να εκδίδεται, υπέθεσα ότι ήταν λόγω πανδημίας, αλλά μετά κατάλαβα ότι δεν υπήρχε πλέον ενδιαφέρον για να συνεχιστεί η ιστορική αυτή έκδοση στο Κάιρο, όπου είχε μεταφερθεί, πολύ σωστά, η έδρα του.

Χαίρομαι σήμερα που, σε συνεργασία με το Ελληνικό Κέντρο Καΐρου, αποφασίσαμε να επαναδραστηριοποιήσουμε τον Κάδμο, στο Κάιρο, όπου ανήκει, γεννήθηκε, μεγάλωσε και δοξάστηκε, και που έχω μαζί μου τρεις καταξιωμένους πρώην καθηγητές της Αμπετείου Σχολής, τους κ. κ. **Μπάση, Κακαρούντα, και Μπενοβία**, και ειδικά τον φίλο μου, κ. **Λάκη Πεζά**, που δέχτηκε να με βοηθήσει στην αρχισυνταξία του «Νέου Κάδμου».

Θέλω να ευχαριστήσω το, εξ ίσου ιστορικό, Ελληνικό Κέντρο Καΐρου, τον Πρόεδρο κ. **Νικόλα Βαδή**, και όλα τα μέλη του Δ. Σ. που μας φιλοξενεί στο πανέμορφο και κεντρικό-τατο εστιατόριο-πολιτιστικό κέντρο του, καλύπτει όλα τα έξοδα έκδοσης, και θα οργανώσει, στο Κάιρο, την γιορτή για τα 75 χρόνια του κλασικού Κάδμου, και την μεταφορά της λαμπρής του ιστορίας στον «Νέο Κάδμο» του 21^{ου} αιώνα.

Καλή μας επιτυχία...να τα εκατοστήσουμε!

Greek Americans & Greeks in Egypt: Parallel Lives

By Alexander Kitroeff

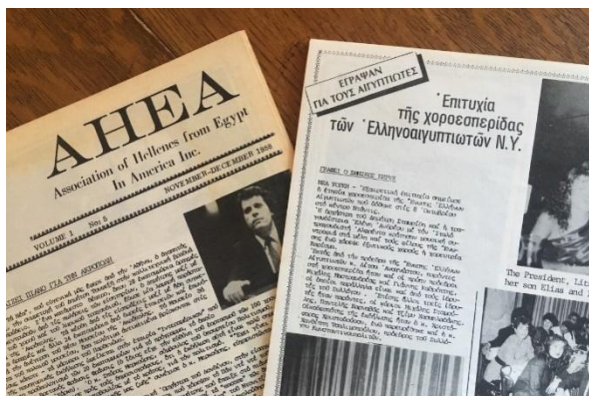
Born in Athens, Greece, Alexander Kitroeff is a professor of history at Haverford College nearby Philadelphia, Pennsylvania. His courses focus on the 20th-21st century cultural and social history of Europe and the Mediterranean region, with an emphasis on national and ethnic identities. Kitroeff's research and publishing focus on nationalism and ethnicity in modern Greece and its diaspora, and its manifestations across a broad spectrum, from politics to sports. His latest book publication is "The Greeks and the Making of Modern Egypt", available for purchase from Amazon Books, the American University in Cairo's shop in Cairo, or by order with all PUBLIC stores in Greece.

As I travel around presenting my new book "The Greeks and the Making of Modern Egypt" published by the American University in Cairo Press, speaking to audiences in Boston, Ottawa, Cairo, Athens — and soon in Philadelphia and Atlanta — I have come to reflect on the parallels between the experiences of the Greeks in Egypt and the Greeks in the United States.

The Greeks in Egypt were the largest Greek diaspora community until the beginning of mass emigration from Greece to the United States in the early twentieth century.

By the 1920s the number of Greeks in Egypt just over 100,000, was only second to that of the number of Greeks in the United States, which hovered around 350,000. And at the time, Alexandria with about 40,000 had a larger number of Greeks than Chicago or New York. Eventually of course, due to Egypt's nationalist measures, the number of Greeks in Egypt would decline precipitously after WWII.

But the parallels between the two most important diaspora communities in Greece's modern history go far beyond their numbers. The Greeks were in Egypt in the nineteenth century, initially because they were invited by the country's ruler **Muhammad Ali** to help modernize the country. Several Greek merchant houses played an important role in the export of Egyptian cotton, which was the mainstay of Egypt's economy. The largest of those merchant houses extended their operations

across the Atlantic Ocean to deal in American cotton as well this was the case of the **Rodocanachis** or in the case of large merchant families such as the **Benakis**, one branch of the family settled in Egypt, the other in America.

Nikolaos Marinos Benakis was based in New Orleans where he also served as Greece's Consul. He was the prime mover behind the establishment of the Holy Trinity Church in New Orleans, the oldest Greek Orthodox church in North America.

Holy Trinity Greek Orthodox Cathedral opened in 1864 in New Orleans, Louisiana.

Owning their business was another parallel between the Greeks in Egypt and the Greeks in the United States. Everyone remarked on the ubiquitous presence even in the remotest of all towns of the small Greek-owned grocery,

known as the *bakkal*, using the Turkish word which has also become the Greek “*bakalis*.”

The reliable companion for nineteenth-century travelers, Baedeker's guide to Egypt (published in 1898), reassured those wanting to venture south to the ancient Egyptian sites that “in most towns, the Greek *bakkal* keeper will provide a small sleeping room.” Surely, if the famous Baedeker guides had lasted and had produced an American edition, they would have reassured weary travelers that they could count on having a meal at a Greek-owned diner in any American town — big or small.

The Greeks Bring the Egyptian Cigarette to America

The Greeks also dominated cigarette manufacturing in Egypt, which was done by hand until the introduction of machines in the early twentieth century. The Greek cigarette manufacturers, who had been originally based in the Ottoman Empire, specialized in blends that relied on tobacco leaves grown in what are present-day Greece, Syria, and Turkey, and they produced what became known worldwide as the luxury “Egyptian cigarette.”

The Egyptian cigarette held its own globally until the American companies peddling Virginia blends displaced it by WWII. But in the meantime, several Greek manufacturers opened shops in North America, because high tariffs made exporting to the United States unprofitable. These manufacturers included **Miltiades Melachrino**, who established a cigarette manufacturing branch in New York.

MRS. JOSEPH HARRIMAN
New York and Newport hostess, says

"There is not a modern hostess in New York or in America, who does not have cigarettes served at dinner to the ladies as well as the men. I, personally, prefer Melachrino cigarettes for my guests, because of the refinement and mildness of their Turkish tobacco."

MELACHRINO CIGARETTES ARE A BLEND OF THE CHOICEST TYPES OF TURKISH TOBACCO—THE MOST PRIZED OF ALL CIGARETTE TOBACCO.

ARE YOU TIRED of the harshness and rancor of the domestic kind cigarettes? Then give yourself and your guests the refreshing pleasure of Melachrino.

To make your introduction to Melachrino cigarettes an event of especial pleasure, we have prepared an attractive assortment of Melachrino cigarettes, a seven pack with the latest notes of contrast bridge and two beautiful packs of cards which we will deliver to your doorstep. The assortment contains 60 Melachrino cigarettes—seven tips, cork tips and plain ends. This assortment, the seven pack and the seven-pack cards would, if you bought them in the usual way, cost \$4.75, but if you use the coupon, you get all these for \$2.50. The cards are the famous Congress cards without any advertising on them. In making out the coupon, print your initials clearly. Send the coupon below.

Note: Under a special arrangement, an envelope will be impressed in half the usual time. This will enable us to mail your assortment of Melachrino cigarettes, post and cards without excessive delay.

The Union Tobacco Company
The Home Tobacco Company
511 Fifth Avenue, New York City
Send me my seven-pack assortment of 60 Melachrino cigarettes, the seven pack with the seven-pack cards, bridge and the two packs of cards. Complete cards bearing my assignment, which I enclose \$2.50.

My initials are: _____

My name: _____

Address: _____

City: _____ **State:** _____

MELACHRINO CIGARETTES
Mild and Cool
THE ONE CIGARETTE SMOKED THE WORLD OVER

Advertisement for Melachrino Cigarettes

Nestor Gianaclis — who to this day has a neighborhood named after him in Alexandria — established his own cigarette manufacturing branch in Boston. Gianaclis' business opened in a warehouse at 291 Roxbury St. and the first advertisement for his cigarettes appeared in the Boston Globe on January 1, 1906.

Former cigarette manufacturing warehouse of Nestor Gianaclis on Roxbury Street in Boston.

NOW MADE IN AMERICA!
of the same tobacco, shipped direct here instead of to Cairo. Every leaf special, graded and blended by Mr. Nestor Gianaclis, who is famous in this industry and whose skill and knowledge make

NESTOR CIGARETTES
(Nestor Gianaclis, Cairo and Boston)

Known as the maker of Egyptian Cigarettes, get help in CAIRO, but the world over. You can now get to America the genuine NESTOR CIGARETTES exactly as they formerly came to you from Cairo, except the price. We strongly recommend trying in this of 25 and 100.

sold by all Clubs, Hotels, and Provisional Dealers.

NESTOR GIANACLIS CO., BOSTON, MASS.

Per Package 25c

"Nestor" Cigarettes
Genuine tobacco, leaf and blend. The same grade of tobacco and the same blends as used in our Cairo factory are employed in the manufacture of "Nestor" in this country. Because of the fact, and owing to the enormous difference in import duties between the manufactured article and the tobacco in the leaf, we are now able to market "Nestor" cigarettes, of identical quality and construction, at a very moderate price. Think of it! Just the price you have been paying for imported "Nestor".

NESTOR GIANACLIS COMPANY
291 Roxbury Street, Boston, Mass.

Advertisement for Nestor Gianaclis' cigarettes in Boston Globe. January 1, 1906

Melachrino's marketing strategy was to solicit endorsement of his cigarettes by well-known personalities including members of several European royal families. In the United States, he sought and received the endorsement of **Augusta Barney**, the wife of banker **Joseph Wright Harriman**.

The Balkan Wars of 1912-13 disrupted tobacco leaf exports from the Ottoman Empire and endangered both those firms. The Melachrino company bought out Gianaclis, whose owner Nestor continued the business in Egypt and prepared to launch another successful venture, growing wine on the banks of the Nile. But Miltiades Melachrino left the running of the business to his associates and returned to Cairo, where with the fortune he had amassed he financed the building of a Greek school in the suburb of Heliopolis.

In the Post-Revolution Greek Exodus from Egypt to America in the second half of the twentieth century, a small wave of Greeks left

Egypt for Canada and the United States. In Egypt, the nationalist revolution of 1952 accelerated measures to “Egyptianize” the already underway economy. This restricted the privileges that foreigners enjoyed — which had already eroded significantly. And the future looked dismal, all the more so after the Egyptian leader **Gamal Abdel Nasser** expelled British and French residents in 1956 after their governments opposed his nationalization of the Suez Canal. The final blow for most Greeks would come when Nasser enacted a wide range of nationalization of privately-owned businesses in the 1960s.

By 1967, Egypt's once 100,000-strong vibrant Greek community was reduced to a paltry 17,000. That number would get smaller and smaller until only about three to four thousand Greeks remained in Egypt. The exodus that had begun in the 1950s was directed toward Greece, although the Greek government was able to successfully persuade many to go to Australia — which was trying to attract migrants who would work in the manufacturing sector. But the choice destination for English speakers and the well-educated was the United States.

The prestigious institutions in Egypt — which included the Greek **Abeteios** high school in Cairo, the **Averoff** high school, and the **British Victoria College** in Alexandria — offered a first-class high school education that enabled many to go on to study in Britain, Canada, and the United States.

Canada and the United States in particular proved fertile ground for the careers of Greeks in Egypt who were blessed with a cosmopolitan outlook compatible with North American multiethnic society — especially in jobs that required international expertise.

The number of Greeks from Egypt coming to the United States was large enough to do what else but to create a “topiko somateio,” the very popular form of Greek American organization whose members come from the same island or region. In this case, they all came from the same country, Egypt.

They formed **the Association of Hellenes from Egypt in America (AHEA)** in November 1957 and remained very active for more than three decades.

Slowly, of course, the generation of Greeks that grew up in Egypt and came to the United States grew old and some are not with us anymore, but their obituaries record the ways their cosmopolitan background enabled them to achieve professional success and contribute to their second adopted country.

Among those Greeks was the Alexandria-born **Platon Coutsoukis**, who received his doctorate in sociology from Boston College with a thesis focused on “corporate citizenship.” While at the university’s

social welfare institute, he co-authored a book entitled *Gospels of Wealth: How the Rich Portray their Lives*. The title echoes that of a well-known book by Andrew Carnegie.

Knowledge of several languages and a worldly outlook propelled the professional careers of several Greeks from Egypt.

Nicholas S. Gounaropoulos (1927-2001), who was born in Cairo and died in New York City, served the United Nations for more than 30 years in Europe, the Far East, and Africa.

The life of **John K. Kalliarekos**, who was born in Port Said (1932-2003), further illustrates the ease with which Greeks in Egypt adapted to America's multiethnic society. Kalliarekos, who came to the United States in 1982, became vice president of export sales for the Hercules Tire and Rubber Co. in Ohio. At a young age, Kalliarekos took the reins of his family business in Egypt, one of the largest providers of supplies to the marine traffic passing through the Suez Canal. During the late 1960s, as the Greeks were being forced out of Egypt, Kalliarekos emigrated to Athens, Greece, from where he represented several American companies in the markets of Southern Europe, Africa, and the Middle East — and then moved to the United States. He spoke Arabic, French, Greek, and English.

Naturally, for a group of Greeks that came from a diaspora community that valued education for boys and girls, several Greek Egyptian women had successful careers in the United States. **Maria Vernicos Carras Rolfe** (1913-1983) was one of them. Carras grew up in London and worked in international business, investing, and philanthropy. She emigrated to the United States in 1959 and the following year

married her second husband, international economist Sidney E. Rolfe (1921-1976). Upon his death, Maria Rolfe determined to continue his legacy in the field of economics by working to include more women in the higher echelons of that and related fields.

In 1978, she founded The Women's Economic Round Table, Inc. (WERT), an educational and networking forum in the fields of national and global economics, finance, and business.

Alec Courtelis

But perhaps the most colorful of all Greek Egyptian lives in the United States was that of **Alec Courtelis** (1927-1995). After his death, the Miami Herald reported on December 29, 1995, that former US President George H.W. Bush saluted his friend saying "Who says there are no heroes anymore? Just look at the life and legacy of Alec Courtelis."

Alec Courtelis

Tough in business but generous in spirit, Courtelis gave time, advice, and money for people and causes in which he believed, the newspaper explained. An immigrant and self-made businessman, Courtelis rejoiced

in saying that nothing is impossible in America and viewed his life as an adventure.

Born in Alexandria, Egypt, Courtelis emigrated to Miami in 1948. At the University of Miami, he earned a degree in engineering and met his wife, **Louise Hufstader**. In 1961, he founded Courtelis Company, which built The Falls shopping center in Southwest Dade and developed commercial and residential sites throughout Florida. Real estate development was something the Greeks had pursued in Egypt in earlier times.

As he succeeded in business, Courtelis wanted to give something back to the country he adopted. He became active in political fundraising and was appointed to the Florida Board of Regents in 1988 by **Republican Gov. Bob Martinez**. A staunch Republican, he became a top party fundraiser, “almost a hobby,” he called it.

Courtelis helped raise money for **President Ronald Reagan**’s campaigns and, in 1988 and 1992, served as national finance co-chairman for the Bush-Quayle campaign. But repeatedly, he left partisan politics behind for the sake of state schools. When newly elected **Gov. Lawton Chiles**, a Democrat, proposed a tax increase in 1992, Courtelis campaigned for it, saying the state education system needed the money. Courtelis eventually served as chairman of the Board of Regents, which runs Florida’s state universities, and also joined the board of trustees of the University of Miami and became a school benefactor.

As the **Miami Herald** put it, “In Gainesville, **Alec and Louise Courtelis** achieved the status of patron saints of the University of Florida College of Veterinary Medicine. Horse-breeding enthusiasts, they are credited with saving the college after a string of problems in

the late 1980s, helping bring in more than \$30 million for the school since 1988.”

Throughout South Florida, business people and political leaders tell stories about his toughness of mind. “He was a fighter and a great inspiration to the whole Bush family,” **HW Bush** told the Miami Herald. Yet above all, “it was in his fight against cancer,” Bush said, through which Courtelis showed “what real courage is about.”

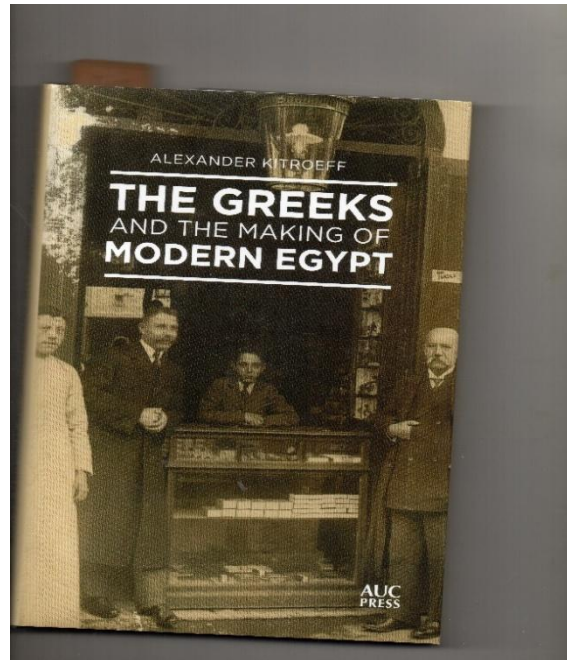
In early 1994, Courtelis was diagnosed with pancreatic cancer. But he rejected the three-month prognosis doctors gave him to live, refusing to accept what he considered a death sentence approach to medicine. Back in Miami at UM’s Sylvester Comprehensive Cancer Center, Dr. Pasquale Benedetto encouraged his optimism and started Courtelis on a vigorous, experimental course of chemotherapy. But Courtelis didn’t stop at conventional therapy. With the help of Teri Amar, a psychotherapist, he learned to visualize his body fighting off cancer. He concentrated on the good things in life, ate healthy foods, and exercised. He turned to the Greek Orthodox Church, in which he was raised. Within months, signs of cancer disappeared.

Doctors stopped short of calling it a miracle but said his positive attitude and determination played a role in beating back what is usually a fast and lethal cancer. When friends organized a tribute dinner early in early 1994, Courtelis turned it into a fundraiser for a center to make the mind-body approach available to all cancer patients.

The Courtelis Center for Research and Treatment in Psychosocial Oncology opened in September, with more than \$1 million raised through Courtelis' efforts. Later on, the disease reappeared, this time with a lethal effect. But Courtelis and his wife had time to go to London to attend the wedding of **Pavlos**, the son of former King Constantine of Greece to Marie Chantal Miller, and continue on to Greece for one final island cruise.

Courtelis is only one of the many Greek Egyptians who came to the United States, did well, and then did well for their community. They were born in a land where the Greeks had prospered for generations, but they could not stay there because Egyptian society had chosen the path of nationalism — making cosmopolitanism and multinationalism a thing of the past.

But those Greeks moved to the United States, another multiethnic society that welcomed foreigners as Egypt had done in the past. And there they flourished — as their parents and grandparents had back in Egypt.

Take me back to Egypt!

Γράφει ο Αλέξανδρος Μπάσης

Δεκατρείς Αιγυπτιώτες αποφάσισαν, μετά από αρκετά χρόνια, να κάνουν ένα ταξίδι στην χώρα που γεννήθηκαν, ώστε να ζωντανέψουν μνήμες...

Διοργανωτής, ο κ. Λάκης Πεζάς, Αρχισυντάκτης του ΝΕΟΥ ΚΑΛΜΟΥ.

Η ομάδα των Αιγυπτιωτών έφθασε στο Κάιρο το Σάββατο 2 Δεκεμβρίου 2022 και, μετά την τακτοποίηση στο ξενοδοχείο, απόλαυσαν ένα αιγυπτιακό δείπνο στο Ελληνικό Κέντρο Καΐρου, προσφοράς του Κέντρου, από όπου και οι φωτογραφίες.

Την ομάδα υποδέχθηκε ο Πρόεδρος του Ελληνικού Κέντρου Καΐρου, κ. Νικόλας Βαδής. Προσκεκλημένη και η κ. Σούλα Σκουφαρίδου, Αντιπρόεδρος της Ελληνικής Κοινότητας Καΐρου.

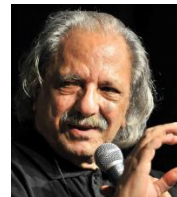

Το πρόγραμμα, μεταξύ άλλων, περιλάμβανε πενθήμερη κρουαζιέρα στον Νείλο και επίσκεψη στην Αλεξάνδρεια.

Οι εκδρομείς επέστρεψαν στην Αθήνα την 11η Δεκεμβρίου 2022 με ανανεωμένες τις αναμνήσεις από την Αίγυπτο των παιδικών τους χρόνων καθώς και νέες εμπειρίες από την σύγχρονη Νειλοχώρα.

Τι να γράψω για τον Νέο Κάδμο;

Γράφει ο Κώστας Φέρρης

Να γράψω κάτι για τον Νέο Κάδμο ... Ναι, αλλά τι;

Τι γράφαμε τότε για τον Κάδμο;

Υποτίθεται πως ο Κονάς δεν έκανε καμία λογοκρισία. Όμως κάποτε που έγραψα δύο σατιρικά ποιηματάκια, (το ένα τον αφορούσε) αντικατέστησε το όνομά μου με το ψευδώνυμο «ο...Αστείος» Ήταν σα να ακύρωνε τη σατιρική διάθεση του γραφτού, και να την εμφάνιζε απλώς ως «αστεϊάκι». Και...παρέλειψε το όνομά μου, για... να μη μ'εκθέσει

Εντάξει, αλλά εμείς γράφαμε κάποια κείμενα ως εκθέσεις, αλλά με τα στοιχεία της επικαιρότητας (εκδρομές, εκδηλώσεις κ.λ.π.), ή για να εκφράσουμε τα αισθήματά μας. Δεν έλειπε η Αίγυπτος από τις περιγραφές. Ήταν όμως περισσότερο Ιστορική, μυθική ή άλλο αυτή η Αίγυπτος, και σπανίως αναφέρονταν στην καθημερινή της πραγματικότητα.

Έτσι, αποφάσισα σ' αυτό το πρώτο κείμενο για τον Νέο Κάδμο, να καλύψω (όσο μπορώ) αυτές τις αισθήσεις και τις αισθητικές απολαύσεις του καιρού μας, επιχειρώντας μίαν επικαιροποίηση του «τότε». Σα να είμαι στο 1953, στην 6^η Γυμνασίου, κι εκφράζομαι αποσπασματικά, χωρίς συνδέσεις μεταξύ τους, όσα θυμάμαι τέλος πάντων.

Τι να πω λοιπόν γι' αυτή την υγρή μυρωδιά του Νείλου, που σε μεθάει. Ή για τις μυρωδιές της γειτονιάς με τη μολοχία που

ψήνει η Ουμλάχ και τη μπιλίλα του περαστικού πλανόδιου, ή το Αργισούς ενός άλλου πλανόδιου.

Κι αφού κοινομάς έτσι το ένα γρόσι του τραμ, όταν σχολάς από την Αμπέτειο, πετιέσαι ίσαμε την Εζμπεκία ν' αγοράσεις ένα βιβλίο, γαλλικό, αγγλικό, ή ιταλικό-. Τα Ελληνικά βιβλία κόστιζαν 2 γρόσια, κι έτσι ήσουν υποχρεωμένος να επιστρέψεις πεζή επίσης.

Η Ελλάδα μας ερχότανε συχνά, είτε με τον Νίκο Γούναρη, τον Μανώλη Χιώτη καιιάλλους, ή με τους Ελληνικούς θιάσους. Η Μαρίκα Κοτοπούλη ανεβάζει την Ορέστεια. Μουσική ενός πρωτοεμφανιζόμενου, που λέγεται Μάνος Χατζηδάκης. Κι ύστερα έρχεται ο θίασος Μανωλίδου-Αρώνη-Παπά, κι αργότερα Λαμπέτη-Παπά-Χορν. Δεύτερη μετάκληση, κι ο θίασος διευρύνεται, κι ανεβάζουν τον Άμλετ στην Όπερα του Καΐρου.

Ακόμα ο Μουσικός Θίασος του Τάκη Μουζενίδη, με τους Καλή Καλό, Κούλη Στολίγκα, Άννα Μαντζουράνη κ.ά. Μια και βρίσκονται στο Κάιρο, ο Χρήστος Σπέντζος, παντρεμένος μ' Αιγυπτιώτισσα, νοικιάζει το Στούντιο Σούμπρα και γυρίζει την ταινία «Νύχτες της Αθήνας».

Κάπου εκεί ξυπνάει και το ενδιαφέρον της παρέας, να δουλέψομε ως κομπάρσοι στο σινεμά.

Έβγαينه κι ένα ψιλό μεροκάματο, για... να πάρουμε εισιτήρια να δούμε τις θεατρικές παραστάσεις. Κι όταν δεν είχαμε χρήματα, βρήκαμε μια κρυφή πίσω πόρτα στο Χουσάπερ που έβγαζε στον Εξώστη (Balcon), και στο διάλειμμα κατεβαίναμε στην αίθουσα.

Από κει μας παίρνουν κομπάρσους και στην Όπερα. Εφτά γρόσια τη Βραδιά. Η πρώτη φορά ήταν στην Αϊντα, με σκηνοθέτη τον Ρικάρντο Μορέσκο, που ήρθε αργότερα στην Ελλάδα. Κι ύστερα Τουραντό, Μπαρμπιέρε, Κάρμεν. Μεφιστόφελε, Πεσκατόρι ντε πέρλε,

Στο τραμ, για να πας από τη Σούμπρα στη Σάρεε Φουάντ στην Αμπέτειο, οι άνθρωποι κρέμονται σαν τα σταφύλια. Έπρεπε να γίνεις κι εσύ σταφύλι, ή αλλιώς, να πας με τα πόδια, κι όχι μια και δυο, αλλά πολλές φορές στην ίδια όπερα. Και δίπλα μας, ο Τζίνο Μπέκκι, ο Τίτο Γκόμπι, ο Τζόρτζιο Τότσι, και μια νεαρή που κάνει ντεμπούτο με την Καβαλλερία, η Ρενάτα Σκόττο.

Να και οι τρεις Ελληνικές ταινίες με τον Λογοθετίδη και στο τέλος η πρώτη ταινία του Μιγάλη Κακογιάννη, όπου όλος ο θίασος του Γιώργου Ιορδανίδη μαζεύεται στα Στούντιο Ναχάς. Παραγωγός είναι ο Έλληνας Αιθουσάρχης και Διανομέας Σωτήρης Μήλας, που κάνει και την παραγωγή του «Σιτάν ελ Σάχαρα» του Γιούσεφ Σαχίν, με τον Όμαρ ελ Σερίφ.

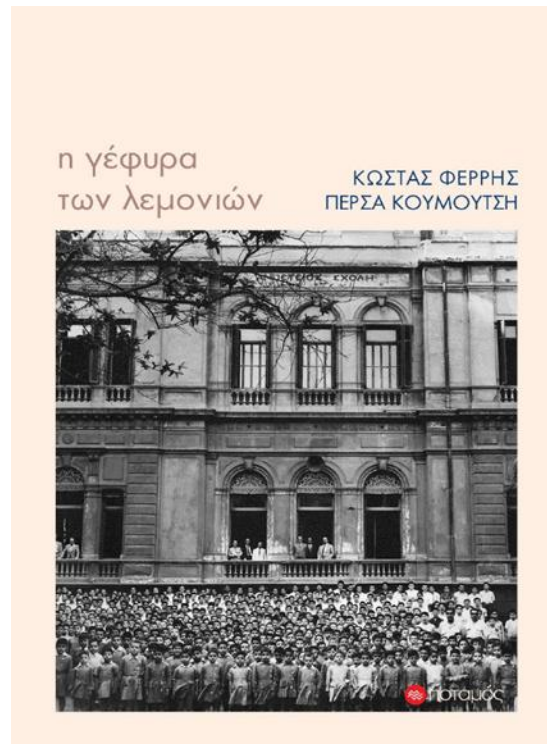
Στον Ερασιτεχνικό Θίασο των Αποφοίτων Αμπετείου, ο Ιορδανίδης ανεβάζει τη μια παράσταση πάνω στην άλλη. Να θυμηθώ μερικά ονόματα: Κική Πέρση, Τερέζα Λασκαρίδου –μετέπειτα Λαζαρίδου-, Σπύρος Καπανταϊδάκης, Αχιλλέας Τεκτονίδης, Αντρέας Νανόγλου και άλλοι πολλοί. «Σαμ ελ Νεσίμ». Η ταινία που αφηγείται την ιστορία τριών οικογενειών (Αιγύπτιοι, Ιταλοί και Έλληνες) μια Δευτέρα του Πάσχα. Καίτη Βουτσάκη, η διάδοχος της Σάμια Γκαμάλ. Είναι κι ένας άλλος ερασιτεχνικός θίασος που μας έρχεται από την Αλεξάνδρεια. Το «Θέατρο Τέχνης Αλεξανδρείας». Τάσος Παρασκευαΐδης (γνωστός αργότερα στο Παρίσι ως Jean Tasso), Αντώνης Αντωνίου (ηθοποιός και σκηνοθέτης αργότερα στην Ελλάδα), Φρύνη Παλαιολόγου και η Καϊριανή σοπράνο Ζωή Παπαδάκη. Ο αδελφός της Ζωής, Τάσος, έκανε μια μικρή καριέρα στον Ελληνικό κινηματογράφο. Φυσικά αυτά όλα είναι ένα πολύ μικρό μέρος αυτών που ζήσαμε και απολαύσαμε στην Αίγυπτο, γι' αυτό και θ' ακολουθήσει 2^ο μέρος στον επόμενο Νέο Κάδμο.

Βιβλιοπαρουσίαση

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΩΝ ΛΕΜΟΝΙΩΝ

Αν ο όρος μυθοπλασμένη αυτοβιογραφία είναι δόκιμος, ε! αυτός τότε περιγράφει το βιβλίο του **Κώστα Φέρρη** και **Πέρσας Κουμούτση** που θα κυκλοφορήσει την αρχή της άνοιξης από τον Ποταμό. Η Γέφυρα των Λεμονιών, Κούμπρι ελ Λεμούν στ' αραβικά, Pont Limoun για τους λεβαντίνους, είναι η σιδερένια γέφυρα που περνάει πάνω από τα τρένα του Κεντρικού Σταθμού του Καΐρου (Μπαμπ ελ Χαντίντ), για να συνδέσει το κέντρο της πόλης με τη φτωχογειτονιά της Σούμπρα. Εκεί γεννιέται και μεγαλώνει ο Τάκης, χαϊδευτικό όνομα του συγγραφέα που αυτοβιογραφείται μυθοπλαστικά σε αυτή τη νουβέλα. Στα χρόνια του πολέμου, τ' αδέρφια κι ο πατέρας του υπηρετούν στον Αγγλικό στρατό, ενώ ο μικρός ονειρεύεται να ταξιδέψει στην «πατρίδα», την Ελλάδα, με τις ανοιχτές θάλασσες. Η αμέσως επόμενη επιθυμία του, είναι φυσικά να γνωρίσει τον έρωτα, και η τρίτη να γίνει σκηνοθέτης κινηματογράφου. Οι προσωπικές του περιπέτειες, συγχρονίζονται με την Ιστορία της Αιγύπτου (1940-1957), την άνοδο του Νάσερ και την εθνικοποίηση της διώρυγας του Σουέζ. Στην Αμπέτσιο Σχολή όπου σπουδάζει, πηγαινοέρχεται με τα πόδια, διασχίζοντας καθημερινά τη σιδερένια γέφυρα, στοχαζόμενος ξανά και ξανά το μέλλον του. Θα τα καταφέρει στο τέλος να πραγματοποιήσει τα όνειρά του, μετατρέποντας την εμπειρία της Γέφυρας των Λεμονιών σε έργο τέχνης;

Ο Καραμανλής στην Αίγυπτο, ο Νάσερ στην Ελλάδα

του Άγγελου Νταλαχάνη

Απόσπασμα από το βιβλίο του Άγγελου Νταλαχάνη «Ακυβέρνητη Παροικία», Πανεπιστημιακών Εκδόσεων Κρήτης, Ιστορία και Κοινωνία, 2015

Ο Άγγελος Νταλαχάνης γεννήθηκε στην Αθήνα το 1975. Αποφοίτησε από το τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών και έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στην Ανώτατη Σχολή Κοινωνικών Επιστημών (EHESS) στο Παρίσι. Έλαβε το διδακτορικό του από το Ευρωπαϊκό Πανεπιστημιακό Ινστιτούτο της Φλωρεντίας το 2011.

Έχει διδάξει στο πανεπιστήμιο Paris-Est και εργαστεί ως μεταδιδακτορικός ερευνητής στο πανεπιστήμιο Αιξ-Μασσαλία και στο Κέντρο Ελληνικών Σπουδών Stanley J. Seeger '52 του πανεπιστημίου Princeton στις ΗΠΑ. Έχει εκδώσει το βιβλίο *Ακυβέρνητη παροικία: Οι Έλληνες στην Αίγυπτο από την κατάργηση των προνομίων στην έξοδο, 1937-1962* (Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης, 2015). Από το Σεπτέμβριο του 2016 είναι επιστημονικό μέλος της Γαλλικής Σχολής Αθηνών.

Πριν επισκεφθεί ο Νάσερ την Ελλάδα, πήγε στην Αίγυπτο ο Καραμανλής. Η επίσκεψη πραγματοποιήθηκε τον Αύγουστο του 1957, γεγονός που αποτυπώνει την έντονη ανησυχία της κυβέρνησής του για τις εξελίξεις. Ο Αιγύπτιος πρόεδρος είχε μεν αποδεχθεί τις προσκλήσεις τις οποίες του είχε επανειλημμένα απευθύνει η Αθήνα, αλλά ήταν ξεκάθαρο ότι, μετά τη διπλωματική του νίκη στο Σουέζ και τον αναβρασμό που επικράτησε στη Μέση Ανατολή, είχε άλλες προτεραιότητες.

Ο Νάσερ είχε ήδη αναδειχθεί σε ηγετική φυσιογνωμία του αραβικού, και όχι μόνο, κόσμου. Η εξωτερική του πολιτική το επόμενο διάστημα καθορίστηκε από την αυξανόμενη εμπλοκή στον ανταποικιακό

αγώνα, τη συνεχή ένταση στις σχέσεις με το Ισραήλ και την περαιτέρω προσέγγιση με την ΕΣΣΔ – η οποία ανέλαβε να κατασκευάσει το φράγμα στο Ασουάν.

Το Δόγμα Αϊζενχάουερ –που στόχευε στη μείωση της επιρροής του Νάσερ και προέβλεπε την αμερικανική βοήθεια σε χώρες που «απειλούνταν» από τον κομμουνισμό– δεν εμπόδισε τον Αιγύπτιο πρόεδρο να αναλάβει άτυπα την ηγεσία του παναραβικού κινήματος, που ευαγγελιζόταν την ένωση των αραβικών κρατών. Αυτό εκφράστηκε με τη δημιουργία της Ηνωμένης Αραβικής Δημοκρατίας (ΗΑΔ) το 1958 με τη συμμετοχή της Συρίας και της Αιγύπτου. Την ίδια στιγμή, τα κινήματα εναντίον των αποικιοκρατών ενισχύονταν με την υλική και ηθική υποστήριξη του Νάσερ.

Το FLN κλιμάκωσε τον αγώνα του εναντίον των Γάλλων στην Αλγερία. Το Μαρόκο και η Τυνησία απέκτησαν την ανεξαρτησία τους από τη γαλλική επικυριαρχία το 1956.

Η Γκάνα (Χρυσή Ακτή) ανεξαρτητοποιήθηκε από τους Βρετανούς το 1957 και η Γουινέα το 1958. Το ελληνοκυπριακό αίτημα για Ένωση εγκαταλείφθηκε τον Φεβρουάριο του 1959 με τις συμφωνίες της Ζυρίχης και του Λονδίνου, οι οποίες οδήγησαν στην ανακήρυξη της ανεξαρτησίας της Κύπρου στις 16 Αυγούστου του 1960.

Ταυτόχρονα πλήθαιναν τα εθνικά κινήματα στην Αφρική, που επρόκειτο να οδηγήσουν στην ανεξαρτησία τις περισσότερες χώρες της ηπείρου στις αρχές της δεκαετίας του '60. Ο Νάσερ διαδραμάτιζε κεντρικό ρόλο σε αυτές τις αλλαγές και η επίσκεψη στην

Αθήνα δεν αποτελούσε προτεραιότητα. Δεν ίσχυε όμως το ίδιο για τον Καραμανλή. Θορυβημένη η κυβέρνησή του από τα μέτρα του Ιανουαρίου του 1957 και ειδικά από το γεγονός ότι οι Έλληνες δεν είχαν εξαιρεθεί στο βαθμό που επιθυμούσαν από αυτά, ο Έλληνας πρωθυπουργός επισκέφθηκε την Αίγυπτο, προκειμένου να καθησυχάσει την παροικία και να διασφαλίσει την καλύτερη δυνατή μεταχείρισή της από την αιγυπτιακή κυβέρνηση. Το κλίμα στο μεταξύ στην Ελλάδα, μετά τους νόμους του Ιανουαρίου, είχε μεταβληθεί. Η κοινή γνώμη έβλεπε πια με λιγότερη συμπάθεια τον Νάσερ, η εικόνα του οποίου, σχεδόν ένα χρόνο μετά την εθνικοποίηση της Εταιρείας της Διώρυγας του Σουέζ, δεν χειροκροτούνταν πλέον στα Επίκαιρα των αθηναϊκών κινηματογράφων.

Την ημέρα της άφιξης του Καραμανλή στην Αίγυπτο, στην πρώτη σελίδα του Ταχυδρόμου δημοσιεύτηκε ανοιχτή επιστολή προς τους ηγέτες των δύο χωρών με τον χαρακτηριστικό τίτλο: «Εξοχώτατοι! Σώσατε την ελληνική παροικία». Ο τίτλος αποτελεί ακόμη μια επιβεβαίωση ότι η παραμονή των Ελλήνων στην Αίγυπτο θεωρούνταν πλέον, από σημαντικό μέρος της παροικίας, ζήτημα διακρατικής πολιτικής και δη συγκεκριμένων προσώπων. Η επίσκεψη του Καραμανλή διήρκεσε τρεις μέρες και έδωσε την ευκαιρία για ενθουσιώδεις εκδηλώσεις από τη μεριά της παροικίας, αλλά και στην ελληνική αντιπροσωπεία να δείξει ότι η παροικία βρίσκεται υπό την προστασία της κυβέρνησης.

Στις συζητήσεις που είχε με τον Νάσερ, ο Καραμανλής ζήτησε την εξαίρεση των ελληνικών επιχειρήσεων και τη χορήγηση αιγυπτιακής υπηκοότητας σε όσους πλη-

ρούσαν τα κριτήρια, ειδικότερα δε σε Αιγυπτιώτες της νέας γενιάς. Ο Νάσερ απάντησε πως δεν μπορούσε να κάνει κάτι περισσότερο γι' αυτό εκείνη τη στιγμή, καθώς δεν είχε ληφθεί απόφαση για το θέμα των υπηκόων αραβικών χωρών που ζούσαν στην Αίγυπτο. Υπογράμμισε όμως μέσα από το κοινό ανακοινωθέν «την εκτίμησίν του διά την νομιμοφροσύνη των εν Αιγύπτω διαβιούντων Ελλήνων και διά την συμβολήν των εις την οικονομίαν και την ζωήν της χώρας», επισημαίνοντας παράλληλα ότι ήταν απόφαση της αιγυπτιακής κυβέρνησης να «διασφαλίσει την ευημερίαν των εν Αιγύπτω Ελλήνων εν πνεύματι δικαιοσύνης και καλής θελήσεως».

Το πνεύμα, όμως, με το οποίο πήγε ο Καραμανλής στην Αίγυπτο και το μήνυμα που πέρασε στην παροικιακή ηγεσία φαίνεται σε μεταγενέστερη αφήγησή του: «Παρά τας ειλικρινείς διαβεβαιώσεις του Νάσερ περί ειδικής μεταχειρίσεως των Ελλήνων, εγνώριζα ότι η ιστορική εξέλιξις ήτο εναντίον των. Υπό το πνεύμα δε αυτό έδωσα καταλλήλους συμβουλάς εις τους ηγέτας του Αιγυπτιώτου Ελληνισμού». Ο αιγυπτιακός Τύπος σχολίασε θετικά την επίσκεψη Καραμανλή. Με άρθρο του στο περιοδικό Images ο δημοσιογράφος Χαμίμπ Τζαμάτι έγραφε «Όποια και να είναι η πολιτική που ακολουθεί η νέα επαναστατική Αίγυπτος απέναντι στις ξένες παροικίες που είναι εγκατεστημένες στο έδαφός της και η οποία ορίζεται από το αιγυπτιακό εθνικό συμφέρον και από τη στάση μέχρι σήμερα των παροικιών αυτών, οι Έλληνες θα τυγχάνουν πάντοτε προνομιακής μεταχείρισης, αποτέλεσμα μιας ισχυρής, αδιατάρακτης φιλίας».

Και πράγματι, οι Ελληνοκύπριοι είχαν εξαιρεθεί από τα μέτρα μεσεγγύησης εναντίον των Βρετανών υπηκόων, ενώ οι Έλληνες είχαν λάβει προθεσμία πέντε ετών για την εφαρμογή των νόμων του 1957 και τη διαβεβαίωση ότι ο νόμος δεν θα εφαρμοζόταν πριν από το πέρας της πενταετίας και σε όσους εργάζονταν ήδη. Εκτός αυτού, έτυχαν προνομιακής μεταχείρισης σε ό,τι αφορά το νομικό καθεστώς των κοινοτήτων και αυτό των ελληνικών σχολείων στην Αίγυπτο, καθώς και στους εργατικούς νόμους και τα διατάγματα του 1959–1960. Η Αίγυπτος αναγνώρισε τις ιδιαιτερότητες της ελληνικής παρουσίας και προχώρησε σε ρυθμίσεις θεμάτων που αφορούσαν τη ζωή των παροίκων, αλλά δεν είχε τη δυνατότητα να κάνει περισσότερα ακόμη και αν το επιθυμούσε. Αυτό διότι και άλλες χώρες θα διατύπωναν αντίστοιχα αιτήματα, τα οποία όμως θα ήταν αδύνατο να ικανοποιηθούν, καθώς οποιαδήποτε παραχώρηση θα ερμηνευόταν ως απώλεια εθνικής κυριαρχίας. Το θέμα της παραμονής των Ελλήνων στην Αίγυπτο βρισκόταν διαρκώς ψηλά στην ατζέντα της κυβέρνησης Καραμανλή τα τελευταία χρόνια της δεκαετίας του '50. Όχι επειδή υπήρχε η πεποίθηση ότι θα μπορούσε να εξασφαλιστεί η μακροχρόνια παραμονή στην Αίγυπτο, αλλά επειδή δεν επιθυμούσε να υποδεχθεί μαζικά Αιγυπτιώτες στην Ελλάδα.

Αν και αυτοί ποτέ δεν σταμάτησαν να φεύγουν από την Αίγυπτο, το φάντασμα της προσφυγικής εμπειρίας του 1922 πλανιόταν στους διαδρόμους του ελληνικού Υπουργείου Εξωτερικών, οι αξιωματούχοι του οποίου εκτιμούσαν ότι

μαζική άφιξη Αιγυπτιωτών θα είχε καταστροφικές συνέπειες για την Ελλάδα.

Τα τελευταία χρόνια της δεκαετίας του '50 χαρακτηρίστηκαν από την εντατικοποίηση του κρατικού παρεμβατισμού στην οικονομία της Αιγύπτου. Υπό αυτές τις συνθήκες, η επίσκεψη του Νάσερ στην Αθήνα τον Ιούνιο του 1960 απέκτησε κομβική σημασία, και οι προσδοκίες για οριστική επίλυση των ανοιχτών θεμάτων που αφορούσαν την παροικία ήταν ιδιαίτερος υψηλές. Οι διαβεβαιώσεις του Νάσερ ότι δεν ήταν πρόθεση της κυβέρνησής του να προκαλέσει την αναχώρηση των Ελλήνων από την Αίγυπτο επαναδιατυπώθηκαν. Αν και μετρούσε ήδη έξι χρόνια στην εξουσία – –τα τέσσερα ως πρόεδρος–, ήταν η πρώτη επίσκεψή του σε χώρα-μέλος του ΝΑΤΟ και παρουσιάστηκε από τον Τύπο στην Ελλάδα και την Αίγυπτο ως επιστέγασμα της προαιώνιας φιλίας ανάμεσα στους δύο λαούς.

Για τον Νάσερ, το Σουέζ έδειχνε το δρόμο των φιλικών σχέσεων ανάμεσα στις δύο χώρες. Το γεγονός ότι η Αθήνα είχε αρνηθεί την πρόσκληση να παραβρεθεί στη διεθνή διάσκεψη του Λονδίνου τον Αύγουστο του 1956 και η στάση των πιλότων που έμειναν στη θέση τους και συνεισέφεραν στη νίκη της Αιγύπτου έτυχαν ιδιαίτερης μνείας από τον Αιγύπτιο πρόεδρο. Τόσο στους λόγους που εκφώνησε όσο και στη συνέντευξη Τύπου που έδωσε στην Αθήνα, ο Νάσερ υιοθέτησε και αυτός το σχήμα της προαιώνιας φιλίας, σημειώνοντας τη συμβολή των Ελλήνων στην ανάπτυξη της Αιγύπτου. Έκανε επίσης ξεχωριστή αναφορά στον Αθανάσιο Ραντόπουλο, ελληνικής καταγωγής κάτοικο της Μανσούρας, ο οποίος είχε συμμετάσχει στην προεκλογική εκστρατεία για τις

εκλογές του 1959 και είχε εκλεγεί με μεγάλη πλειοψηφία στην περιφέρειά του.

Η επίσκεψη Νάσερ αποτέλεσε ακόμη μια ευκαιρία για τη διατύπωση των αιτημάτων της κυβέρνησης Καραμανλή. Αυτή ζήτησε να παραταθεί σημαντικά το χρονικό όριο αιγυπτιοποίησης των ελληνικών τραπεζικών ιδρυμάτων, των αντιπροσωπειών ξένων εμπορικών αιτήματα, αλλά έδειξε ότι ήταν ευνοϊκά εμπορικών οίκων και εργοστασίων και των ασφαλιστικών εταιρειών από τα πέντε έτη που όριζαν οι νόμοι του 1957. Η αιγυπτιοποίηση των τραπεζών απασχόλησε ιδιαίτερος την παροικιακή οικονομική ελίτ και την ελληνική κυβέρνηση στα τέλη της δεκαετίας του '50, επειδή οι ελληνικές τράπεζες θεωρούνταν ο «μοχλός της κινήσεως της Παροικίας». Παρ' ότι Έλληνες υπάλληλοι δεν επηρεάζονταν άμεσα, αυτό που ανησυχούσε και την κυβέρνηση και την παροικιακή ηγεσία ήταν ότι η αλλαγή του εθνικού χαρακτήρα των τραπεζών θα είχε αρνητικό αντίκτυπο στις οικονομικές δραστηριότητες των Αιγυπτιωτών. Επιπρόσθετα, για να παρακαμφθούν οι διατάξεις του αιγυπτιακού νόμου 19/1959 η κυβέρνηση ζήτησε να μην επεκταθούν οι περιορισμοί στην άσκηση επαγγελμάτων σε όσα επιδίδονταν Έλληνες– και να εξασκούνται ελεύθερα αυτά στις δύο χώρες στη βάση της αρχής της αμοιβαιότητας. Ζήτησε τέλος, ξανά, να διευκολυνθεί η χορήγηση της αιγυπτιακής υπηκοότητας σε όσους ομογενείς πληρούσαν τα κριτήρια.

Η αιγυπτιακή πλευρά δεν δεσμεύτηκε να ικανοποιήσει πλήρως κανένα από τα παραπάνω αιτήματα, αλλά έδειξε ότι ήταν ευνοϊκά διακείμενη.

Σε ερώτηση που τέθηκε στον Νάσερ σε συνέντευξη τύπου στις 9 Ιουνίου 1960 για το αν στις συνομιλίες με την ελληνική κυβέρνηση τέθηκε το ζήτημα των αιγυπτιοποιημένων τραπεζών, ο Αιγύπτιος ηγέτης απάντησε με τρόπο αυτονόητο

αρχηγού κυρίαρχου κράτους, αλλά αφήνοντας περιθώρια συνεννόησης: «Μπορούμε να καταλήξουμε σε συμφωνία χωρίς απαραίτητα να αλλάξει ο νόμος, διότι όταν λαμβάνουμε κάποιο μέτρο, δεν μπορούμε να κάνουμε πίσω».

Το Κάιρο γιόρτασε την Ημέρα Ελληνικής Γλώσσας

Γράφει ο Αλέξανδρος Μπάσης

Η 9^η Φεβρουαρίου έχει ορισθεί παγκοσμίως ως η Ημέρα Ελληνικής Γλώσσας, μαζί με την ημέρα μνήμης του Διονυσίου Σολωμού. Σε όλα τα σχολεία της Ελληνικής Επικράτειας εορτάζεται η ημέρα αυτή με διάφορες εκδηλώσεις. Ιδιαίτερη έμφαση στον εορτασμό δίνεται από τα σχολεία της Ομογένειας.

Η Ελληνική Πρεσβεία στην Αίγυπτο, με οικοδεσπότη τον νέο Πρέσβυ, κ. **Νικόλαο Παπαγεωργίου**, οργάνωσε μία εκδήλωση με την φροντίδα της Συντονίστριας Εκπαίδευσης Μέσης Ανατολής και Βορείου Αφρικής, κ. **Σωτηρίας Μπέτα**.

Στην εκδήλωση, η οποία μαγνητοσκοπήθηκε από το κανάλι Ελ-Νιλ, μετείχαν:

-Τα Πανεπιστήμια **Al Azhar**, **Καΐρου** και **Ain Shams**.

-Τα Ελληνικά Σχολεία του Καΐρου, η **Αμπέτειος** (Γυμνάσιο-Λύκειο) και η **Αχιλλοπούλειος** (Δημοτικό). Τα Ελληνικά Σχολεία της Αλεξάνδρειας, το **Αβερόφειο** (Γυμνάσιο-Λύκειο) και η **Τοσιτσαία** (Δημοτικό) ήταν παρόντα με μαγνητοσκοπημένα μηνύματα.

-Το **Ελληνικό Πολιτιστικό Κέντρο Καΐρου**, όπου διδάσκεται η ελληνική γλώσσα σε Αιγυπτίους.

Η Ελληνική Κοινότητα Καΐρου εκπροσωπήθηκε από το μέλος της Διαχειριστικής Επιτροπής, κ. **Βύλλο Πολίτη-Ζουέ**.

Παρέστησαν εκπαιδευτικοί, φοιτητές, μαθητές, γονείς και πλήθος κόσμου.

Η εκδήλωση έγινε στην αίθουσα Blue Room του **GrEEK CAMPUS** κοντά στην πλατεία **Ταχρίρ**. Στον χώρο αυτόν λειτούργησαν μέχρι το 1964 η **Αχιλλοπούλειος** και η **Ξενάκειος**, οπότε και πωλήθηκε στο Αμερικανικό Πανεπιστήμιο Καΐρου. Σήμερα, ο χώρος είναι διαμορφωμένος κατάλληλα, διαθέτει ένα υπέροχο αίθριο και ενοικιάζεται για start-up εταιρειών.

Η αφίσα της εκδήλωσης

Η είσοδος του «The GrEEK CAMPUS»

Η είσοδος στο αιθριο

Η εκδήλωση ξεκίνησε με μαγνητοσκοπημένα μηνύματα του Υφυπουργού Εξωτερικών, κ. **Ανδρέα Κατσανιώτη**, και του Γραμματέα Αποδήμου Ελληνισμού & Δημοσίας Διπλωματίας, κ. **Ιωάννη Χρυσουλάκη**. Ο Πρέσβυς, κ. **Νικόλαος Παπαγεωργίου**, έκανε την εναρκτήρια ομιλία και καλωσόρισε τους συμμετέχοντες και το κοινό.

Στην εκδήλωση μίλησαν και:

-ο Πρόεδρος του Τμήματος Νέας Ελληνικής Γλώσσας & Μετάφρασης Πανεπιστημίου Al Azhar, **Dr. Tarek Radouan**,

-ο Πρόεδρος του Τμήματος Νέας Ελληνικής Γλώσσας & Λογοτεχνίας του Πανεπιστημίου Καΐρου, **Dr. Hesham Derouish**,

-ο Αναπληρωτής Κοσμήτωρ της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Ain Shams, **Dr. Tarek Mansour**,

-η **Δρ. Βασιλική Νικητοπούλου**, η οποία διδάσκει Ελληνική Γλώσσα στο Πανεπιστήμιο του Καΐρου,

-η Συντονίστρια Εκπαίδευσης Μ. Ανατολής & Β. Αφρικής, κ. **Σωτηρία Μπέτα**,

-ο Διευθυντής του Ελληνικού Πολιτιστικού Κέντρου, κ. **Χρίστος Παπαδόπουλος**.

Το αίθριο

*Ο Πρέσβυς κ. Νικόλαος Παπαγεωργίου
δίνει συνέντευξη στο κανάλι Ελ-Νιλ*

*Η κ. Σωτηρία Μπέτα,
Συντονίστρια Εκπαίδευσης
Μ. Ανατολής & Β. Αφρικής*

*Ο κ. Χρίστος Παπαδόπουλος,
Διευθυντής του Ελληνικού
Πολιτιστικού Κέντρου Καΐρου*

Φοιτήτριες/τές των Πανεπιστημίων Καΐρου και Al Azhar παρουσίασαν – αντιστοίχως – την ζωή και το έργο του Διονυσίου Σολωμού και του **Κωστή Παλαμά** και απήγγειλαν ποιήματά τους (στα ελληνικά).

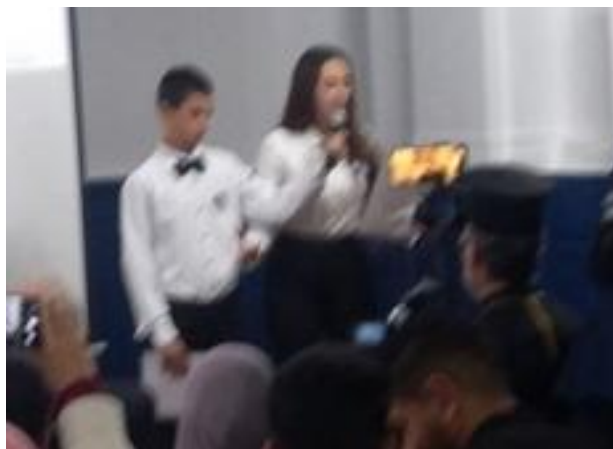

*Φοιτητές του Παν. Al Azhar
Δεξιά η Δρ. Βασιλική Νικητοπούλου*

Φοιτήτριες/τές του Παν. Καΐρου

Μαθήτριες/τές της **Αμπετείου Σχολής Καΐρου** απήγγειλαν τα ποιήματα «Απολείπειν ο Θεός Αντώνιον» και «Στα 200 π.Χ.» του **Κωνσταντίνου Καβάφη**. Η απαγγελία έγινε στα ελληνικά και αραβικά, με μετάφραση από τα ίδια τα παιδιά. Προβλήθηκε βίντεο με συνεντεύξεις μαθητριών/τών της Αμπετείου σχετικές με την Ελληνική Γλώσσα. Τέλος, μαθήτριες της Αμπετείου τραγούδησαν τα «Της Δικαιοσύνης Ήλιε Νοητέ», από το «Άξιον εστί» σε μουσική **Μ. Θεοδωράκη** και στίχους **Οδυσσέα Ελύτη**, και «Θαλασσινό τριφύλλι», σε μουσική **Λ. Κόκοτου** και στίχους **Οδυσσέα Ελύτη**.

Η Αμπέτειος απαγγέλλει Καβάφη

Η Αμπέτειος τραγουδά Ελύτη

Μαθήτριες/τές της **Αχιλλοπουλείου Σχολής** απήγγειλαν το «Τραγουδώ την Αίγυπτο» του **Στρατή Τσίρκα**.

Η Αμπέτειος απαγγέλλει Καβάφη

Η Αχιλλοπούλειος απαγγέλει Τσίρκα

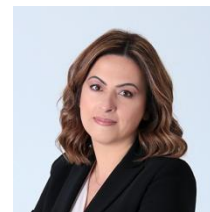
Τέλος, προβλήθηκε βίντεο με τους Αιγύπτιους σπουδαστές του Ελληνικού Πολιτιστικού Κέντρου Καΐρου σχετικά με την Ελληνική Γλώσσα, την οποία διδάσκονται στο Κέντρο.

Κάνοντας κλικ στον πιο κάτω σύνδεσμο (link) μπορείτε να δείτε απόσπασμα βίντεο (YouTube), όπου οι μαθήτριες της Αμπετείου, μαζί με το κοινό, τραγουδούν στην κατάμεστη αίθουσα το «Της Δικαιοσύνης Ήλιε Νοητέ».

<https://www.youtube.com/watch?v=vDPNuDUZwIw>

Αιγυπτιώτης πατέρας, Αθηναία κόρη

Γράφει η Έλενα Φ. Κοσσένα

Η Ελένη Κοσσένα του Φιλίππου γεννήθηκε στην Αθήνα το 1976 από Αιγυπτιώτες Έλληνες που επαναπατρίστηκαν τη δεκαετία του 1960. Μεγάλωσε στον Αγ. Νικόλαο Αχαρνών και σήμερα ζει στα Άνω Πατήσια με τον σύζυγό της, και την τετράχρονη κόρη τους.

Είναι δικηγόρος Παρ' Αρείω Πάγω και διαθέτει πολυετή εμπειρία σε υποθέσεις αστικών, εμπορικών και ναυτιλιακών υποθέσεων. Έχει συμμετάσχει σε δεκάδες συνέδρια στην Ελλάδα και στο εξωτερικό ενώ άρθρα και ομιλίες της έχουν δημοσιευτεί στο νομικό τύπο. Έχει λάβει πτυχίο Νομικής από το Α.Π.Θ. και μεταπτυχιακούς τίτλους σπουδών από το University of Kent (LL.M. in International Commercial Law) και το ALBA (Msc in Business Law for Law Practitioners). Είναι ενεργό μέλος του Συνδέσμου Αιγυπτιωτών Ελλήνων και αρκετών επιστημονικών σωματείων. Στις δημοτικές εκλογές Μαΐου 2019 συμμετείχε ως υποψήφια Δημοτική Σύμβουλος στο Δήμο Αθηναίων με το Συνδυασμό «Αθήνα Ψηλά» του Κ. Μπακογιάννη. Αν και δεν έλαβε αρκετές ψήφους για να εκλεγεί, θεωρεί το αποτέλεσμα ικανοποιητικό, για πρώτη φορά, και ευχαριστεί τους Αιγυπτιώτες που την στήριξαν.

Μεγάλωσα σε μια αμιγώς Αιγυπτιώτικη οικογένεια. Παππούδες και γιαγιάδες, πατέρας και μητέρα όλοι μεγαλωμένοι στη χώρα του Νείλου. Οι μνήμες που ανακαλώ από την παιδική μου ηλικία συμπεριλαμβάνουν αραβικές λέξεις, κυριακάτικα τραπέζια με μολοχία, εκδηλώσεις στον Σύλλογο και φυσικά επαναλαμβανόμενες (αλλά πάντα πολύ διασκεδαστικές) αφηγήσεις από τα χρόνια της ζωής στην Αίγυπτο.

Η επιρροή της Αιγυπτιώτικης οικογένειάς μου στη διαμόρφωση του χαρακτήρα μου υπήρξε καταλυτική. Από αυτήν πήρα τα πρώτα, κι ίσως τα σημαντικότερα μαθήματα για την κοινωνία, την ηθική και τις αξίες. Κάποια από αυτά θέλω να τα μοιραστώ μαζί σας και τα παραθέτω παρακάτω.

1. Η ζωή είναι απρόβλεπτη

Τη μια ημέρα μπορεί να ζεις στην Μανσούρα και την επόμενη να παίρνεις το καράβι για τον Πειραιά αποχαιρετώντας για πάντα τον τόπο που μέχρι τότε ήξερες. Η ζωή είναι ένα ταξίδι κι εμείς πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι για κάθε θάλασσα και για κάθε λιμάνι.

2. Αγώνας και προσπάθεια για μια καλύτερη ζωή

Η οικογένεια εγκαθίσταται στην Αθήνα και ο αγώνας για μια καλύτερη ζωή ξεκινά. Με προσπάθεια από όλα τα μέλη της. Με σπουδές και ταυτόχρονη σκληρή εργασία. Τίποτα δεν είναι δεδομένο και τίποτα δεν χαρίζεται. Η προσωπική μας διαδρομή χτίζεται με αγώνα και προσπάθεια.

3. Σεβασμός στη διαφορετικότητα

Ζούσαμε σε χώρα με κατοίκους άλλου χρώματος, άλλης γλώσσας κι άλλης θρησκείας. Παρόλα αυτά μιλούσαμε ελεύθερα τη γλώσσα μας, λατρεύαμε ανεμπόδιστα τη θρησκεία μας και ήταν απολύτως σεβαστά τα ήθη και τα έθιμά μας. Όλοι είναι διαφορετικοί αλλά όλοι είναι ίσοι.

4. Η ευγένεια είναι στάση ζωής κι όχι αδυναμία

Απευθυνόμαστε σε όλους με ευγένεια και με σεβασμό. Λέμε «καλημέρα», «παρακαλώ» και «συγγνώμη». Συμπεριφερόμαστε με τον ίδιο τρόπο που θέλουμε να μας συμπεριφέρονται. Η ευγένεια δεν είναι αδυναμία. Είναι στοιχείο άρρηκτα συνδεδεμένο με την αισθητική, την κουλτούρα και την Αιγυπτιώτικη καταγωγή μας.

Αναμνήσεις από την ζωή μας στην Αίγυπτο

Άρθρο του αείμνηστου Γιώργου Δόκιου

Αναμνήσεις από την ζωή μας στην Αίγυπτο

... έγραψε ο αείμνηστος **Γιώργος Δόκιος**, απόφοιτος Αμπετείου Σχολής 1962

Είναι αναρίθμητες οι εικόνες που συνθέτουν το ruzzle των αναμνήσεών μας στη χώρα που γεννηθήκαμε και ανδρωθήκαμε. Οι αναμνήσεις αυτές επικεντρώνονται σχεδόν αποκλειστικά στα μαθητικά μας χρόνια εφόσον η γενιά του '62 στην πλειοψηφία της δεν εργάστηκε στην Αίγυπτο αλλά, είτε επαναπατρίστηκε για σπουδές ή ακολούθησε άλλους δρόμους σε άλλους τόπους.

Δύσκολη είναι η επιλογή κάποιων αναμνήσεων για να πληκτρολογηθούν. Ψαχουλεύοντας το παρελθόν και διαλέγοντας την πρώτη εικόνα που αναδύεται στο μυαλό μου ταυτόχρονα προβάλλει ανταγωνιστικά μια άλλη δυσκολεύοντας την επιλεκτική αξιολόγησή τους. Γι' αυτό το λόγο, προτιμώ ν' αναφερθώ σε συναισθηματικές εμπειρίες που αγκαλιάζουν όλες τις αναμνήσεις που ζήσαμε και τις ερμηνεύουν βαθιά, λογικά και εποικοδομητικά παρά σε μεμονωμένα περιστατικά.

Δύο συναισθήματα πρυτανεύουν στον κόσμο των αναμνήσεών μου από την ευλογημένη Χώρα του Νείλου.

Πρώτα η καλοσύνη των απλών ανθρώπων της. Είναι λαός λιτός, καταδεκτικός και συμπονετικός. Πρόθυμος να μοιραστεί το φτωχό φαγητό του με εκείνο το φιλόξενο «ετφάνταλ». Το όνομα του Θεού τους είναι σε κάθε κουβέντα που θα πούνε και γι' αυτό βαθιά μοιρολατρικός και φιλειρηνικός. Οσάκις ανέπτυξε πολεμικές επιχειρήσεις το έκανε γιατί παρασύρθηκε από τους ηγέτες του δίδοντας πίστη στα φανατικά κελεύσματά τους, όχι τόσο γιατί το υπαγόρευε η ψυχή του. Παρά τηνπικρή πείρα από τη μακρά επιβολή του ξένου παράγοντα στην ιστορία του, είναι ανεκτικός στους ξένους και συχνά συγχωρητικός. Ιδιαίτερα για τους Έλληνες έτρεφε φιλόξενα αισθήματα.

Είχα την ευκαιρία να επισκεφθώ μετά από αρκετά χρόνια τη γενέτειρά μας, να βρεθώ στη γειτονιά του σχολείου μας, να προσκυνήσω στην εκκλησία που πήγαινα κάθε Κυριακή, να περπατήσω σε γνωστά μέρη που συχνά πέραγα ή όπου έκαναν τις αγορές τους οι γονείς μου. Όταν συνάντησα τον φαρμακοποιό στο φαρμακείο του και τον παντοπώλη (μπακάλη) στο κατάστημά του, δοκίμασα ένα συγκινησιακό shock! Ήταν τόσο φορτισμένο το ξέσπασμά τους στη θύμηση των γονέων μου, τόσα τα ζεστά τους λόγια με τα οποία ζωγράφιζαν τον πατέρα μου που ενώσαμε τα δάκρυά μας σε μια ανεπανάληπτη στιγμή αμοιβαίας εκτίμησης, αναλλοίωτης από το πέρασμα

του αδυσώπητου χρόνου. Η γνησιότητα αυτού του λαού είναι για μένα το εμβληματικότερο χαρακτηριστικό της Αιγύπτου.

Το δεύτερο συναίσθημα είναι του πατριωτισμού μας. Ντρέπομαι να το πω αλλά στην Αίγυπτο ένοιωθα περισσότερο Έλληνας παρά στην ίδια την πατρίδα μου! Δεν ήταν μόνο η σχολική ζωή που λάξευε το ηθικό μας σύμφωνα με τις επιταγές του εκπαιδευτικού συστήματος. Ήταν η ψυχή του απόδημου Ελληνισμού που παλλότανε μακριά από κομματικές αποχρώσεις σε εθνικές επετείους. Ήταν τα θριαμβευτικά πατριωτικά μηνύματα που ηχούσαν στην Ελληνική Κοινότητα όταν οι πάροικοι συγκεντρωμένοι γιόρταζαν την εθνική παλιγγενεσία και τα νικηφόρα επιτεύγματα της λαμπρής πρόσφατης ιστορίας μας.

Φαντάζεσθε την απογοήτευσή μου όταν την πρώτη χρονιά που βρέθηκα στη Αθήνα μετά την αποφοίτησή μου από την Αμπέτσιο και ζήτησα από τη θεία μου να πάμε στο κέντρο της πόλης για την παρέλαση της 28ης Οκτωβρίου, μου απάντησε ότι ο καιρός είναι πολύ καλός και καλλίτερα να πάμε εκδρομή στην Πάρνηθα! Η εορταστική αργία ήταν ευκαιρία για ψυχαγωγία παρά για εθνική ανάταση!

Η πατριωτική φλόγα και η δίψα για την Πατρίδα κράτησαν ψηλά το φρόνημα των απανταχού Ελλήνων. Και παρά τη συχνά ισοπεδωτική φθορά στις αξίες και τα ήθη που φέρνουν οι καιροί μας, είναι παρήγορο και ενθαρρυντικό που σύγχρονοι συμπατριώτες μας, διαπρέποντες σε χώρες της Ευρώπης και Αμερικής, διαπνέονται από τα ίδια χαρακτηριστικά που ξεχώριζαν σε μας εκείνα τα χρόνια. Ο Έλληνας τιμά την Πατρίδα του όπου και να βρίσκεται.

Πολλές αναμνήσεις μπορούν ν' ανασυρθούν από το συρτάρι των εμπειριών που αποκτήσαμε στη ζωή μας.

Συγχαίρομε τον ΚΑΔΜΟ για την αναγέννησή του, ευχόμαστε η νέα προσπάθεια να στεφθεί με επιτυχία και το βήμα αυτό των «ΑΝΑΜΝΗΣΕΩΝ» να αποτελέσει το νοσταλγικό όχημα που θα μας ταξιδέψει στα συναρπαστικά χρόνια της εφηβείας μας

Γράφει η Νανά Ευσταθιάδου

Σχέσεις μητέρας-κόρης, βασικά! Ανθρώπινες σχέσεις, τι άλλο?

Ποιος μας είπε ότι διαφοροποιούνται οι σχέσεις ανάλογα με τους εμπλεκόμενους αλήθεια? Όλες οι σχέσεις έχουν έναν κοινό παράγοντα, τη φύση του κάθε ανθρώπου, είτε αυτές ονομάζονται συγγενικές, κοινωνικές είτε ακόμα κι ερωτικές. Έχουν να κάνουν με το χαρακτήρα και τον ψυχικό κόσμο του καθένα από μας, που βγαίνουν στην επιφάνεια κάθε φορά που καλούμαστε ή οδηγούμαστε να καταθέσουμε το πρώτο κιόλας λιθαράκι για την θεμελίωση κι εδραίωση κάποιας ή κάποιων απ' αυτές. Η κάθε σχέση λοιπόν για να την χαρακτηρίσουμε σαν σχέση και όχι σαν τυχαία, συμπτωματική ενέργεια, οφείλουμε να την θεωρούμε βαθύτερα κι ίσως κι αυστηρότερα, πόσο μάλλον αν αυτή βρίσκει απέναντι ανθρώπους με διαφορετικά βιώματα και μνήμες.

Προσωπικά πιστεύω πως η σχέση μητέρας – κόρης είναι ίσως από τις δυσκολότερες, κι αυτό γιατί αρχικά έχουμε να κάνουμε με δυο γυναίκες, όπου έτσι κι αλλιώς κάπως μπλέκονται τα πράγματα... Στη συνέχεια έρχονται και οι ρόλοι μάννας από τη μια και κόρης από την άλλη. Δυο λοιπόν γυναίκες που βασιζόμενες στους ρόλους ζωής που τους δόθηκαν πρέπει να γίνουν και φίλες... Στοργή, αγάπη και ήθος από τη μια, διαμαρτυρία, απεξάρτηση κι ελευθερία

από την άλλη. Εύκολο? Κι όλα αυτά άκρως αποδεκτά και σεβαστά. Αφετηρία μας λοιπόν γι' αυτήν τη σχέση είναι πρωτίστως η υγιής πλέξη της, ούτως ώστε να μπορέσει στην εξέλιξή της να ενσωματώσει κι άλλα επίκτητα στοιχεία για την ολοκλήρωσή της.

Όταν ήμουν μικρή, ίσως επειδή ήμουν μοναχοπαιδί, ήθελα πάντα ν' αποκτήσω πολλά παιδιά, λέγοντας όμως πως αν είναι να έχω μόνον ένα θα ήθελα να ήταν κορίτσι! Κι έτσι κι έγινε και πολύ χαίρομαι γι' αυτό.

Από μωράκι που ήταν η κόρη μου, ξεκινώντας από τα παραμύθια κι αργότερα από την αφήγηση στιγμών που έζησα και που ήθελα να μοιραστώ μαζί της, λίγο πολύ όλα είχαν κάποια σχέση άμεση ή έμμεση με τον τόπο που γεννήθηκα, Φυσικό βέβαια αφού όλες οι παιδικές μου αναμνήσεις είχαν να κάνουν με την Αίγυπτο που τόσο αγαπήσαμε όλοι. Πολύ νωρίς την έμαθα να τρώει και να της αρέσουν όλα όσα με πολύ λαχτάρα είχα απολαύσει. Της διηγούμουν τις βόλτες με τη μητέρα μου, τις εμπειρίες μου στο σχολείο, το κυριακάτικο πρωινό σινεμά που με πήγαινε ο πατέρας μου να γελάσουμε με τα κινούμενα σχέδια, το παγωτό που με κέρναγε μετά..., τις εκδρομές μας στην έρημο με τους καμηλιέρηδες κι όλα αυτά κάθε φορά που κάτι ανάλογο κάναμε κι οι δυο μας. Τα παιδικά της

χρόνια, κι όσο περνούσε από το χέρι μου, φρόντισα να είναι εποικοδομητικά από κάθε πλευρά. Στις δικές της ανακαλύψεις φρόντιζα να προσθέτω πάντα και τις αντίστοιχες δικές μου. Κι έτσι το εύρος των εμπειριών και εικόνων που είχε όλο και μεγάλωνε. Θέλησα να της δώσω και να της μάθω όσο γινόταν, όλα όσα με τόση ευκολία είχαμε εμείς στην ευλογημένη αυτή χώρα. Αγάπη, καλοσύνη, τρόπους αλλά και γνώση. Μεταξύ μας όμως, καμιά φορά φοβάμαι πως κι η πολλή καλοσύνη πιθανόν να την βλάψει, δεν ζει στον ίδιο κόσμο που ζήσαμε εμείς κι ανησυχώ καμιά φορά... Πιστεύω ωστόσο ότι θα βρει την ισορροπία της ακόμα κι έτσι.

Λέξεις, φράσεις αραβικές... πόσες πολλές συνήθισε να μ' ακούει να ψελλίζω... και σήμερα να τις ξέρει και να τις καταλαβαίνει! Πολλές φορές την πιάνουν τα γέλια, γιατί αυθόρμητα όταν θέλω να χαρακτηρίσω έναν άνθρωπο ή μια πράξη του, της μιλάω αραβικά... «Μαμά» μού λέει, «εγώ είμαι, τι λες πάλι?» Και συνεχίζει: «σου είπα να με μάθεις, αλλά όλο και το καθυστερείς...» Ίσως το κάνω κι αυτό, ποιος ξέρει?

Το θέμα είναι ότι κάθε μάνα είναι φυσικό να περνάει ασυνείδητα στο παιδί της πλάθοντάς το, όλα όσα την χαρακτηρίζουν σαν οντότητα και σαν ολοκληρωμένη προσωπικότητα. Κανένας δεν το αμφισβητεί αυτό. Το ενδιαφέρον όμως είναι, όταν ο κόσμος της είναι άλλος απ' αυτόν της κόρης της. Άλλες εικόνες, άλλα ήθη, άλλες αρχές. Αν λοιπόν η σχέση ανάμεσα στις δυο τους αναπτύχθηκε κι εδραιώθηκε

πάνω σε ειλικρινείς βάσεις, κερδίζοντας την εκτίμηση ή μια της άλλης, τότε είναι επόμενο να γίνεται αποδεκτή κι η κάθε διαφοροποίηση, και να οικειοποιούνται συνήθειες και τρόποι. Ο ρόλος της μάνας είναι ενστικτωδώς ίδιος για όλες. Κι όπως είπα και πιο πάνω, αν έχει τη δύναμη και το σθένος να χτίσει τη σχέση εμπιστοσύνης με το παιδί της, τότε έχει γερή μαγιά και για όλα όσα υπολείπονται.

Η θέση της αιγυπτιώτισας μάνας, της Καιρινής στην περίπτωσή μου, έχει και το πλεονέκτημα της μαγείας του διαφορετικού σκηνικού, του παραμυθένιου και μακρινού. Αυτό είναι που την κάνει και ξεχωριστή στα μάτια του παιδιού της. Όμως δεν θα πρέπει να μας διαφεύγει ότι πολλά που μας φαίνονταν φυσικά στον κόσμο μας δεν στέκουν ούτε έστεκαν ποτέ στον δικό της κόσμο και να μην μας παρασέρνει το συναίσθημα σε λάθος επιβολές και τακτικές. Εικόνες, εμπειρίες, απόψεις, μυρωδιές και ισορροπίες ψυχής είναι αυτά που απλόχερα χάρισα στην κόρη μου. Κι αυτή τα ρούφηξε όλα χωρίς να κλωστήσει ή ν'αδιαφορήσει για κάτι απ' αυτά, γιατί την έμαθα να με πιστεύει και να μην με βαριέται. Να με θεωρεί φίλη που μπορεί να εμπιστευτεί και να μοιράζεται πράγματα μαζί της.

Έτσι λοιπόν, φρόντιζα πάντοτε να την σεργιανάω νοερά στα μέρη που κάποτε περπάτησα, διδάχτηκα και διασκέδασα μέσα από ονειρεμένες μελωδίες κι ελκυστικά αρώματα, μέσα από ιδιαίτερα στιγμιότυπα και παρέα με χαρισματικές συντροφίες.

Της γνώρισα παραδεισένιους τόπους κι ακλόνητα στοιχεία πολιτισμού. Την έφερα τόσο κοντά σ'εκείνον τον όμορφο κόσμο μου, που όταν άρχισα πια να την πηγαίνω κι αληθινά, της ήταν όλα γνώριμα κι αγαπημένα, πράγμα που με συγκινεί αφάνταστα γιατί επ' ουδενί δεν θα ήθελα να χαθούν τα όσα χαράχτηκαν στην καρδιά και στη μνήμη μου, απλά επειδή εκείνη έτυχε να γεννηθεί αλλού. Σ'ένα «αλλού» όμως που πάντα νοσταλγούσα και ποθούσα, σ'ένα «αλλού» που ήταν και δικό μου και που παράλληλα μέσα από τα δικά της μάτια διερευνώ και μαθαίνω.

‘Όπως είπα και παραπάνω, η Καϊρινή μητέρα δεν κάνει τίποτα περισσότερο από την κάθε μητέρα, που αποβλέποντας στη στεγανότητα και στην ολοένα ισχυρότερη σύσφιξη των σχέσεών της με το παιδί της, προσπαθεί να του ανοίξει ορίζοντες, να πλησιάσει τον κόσμο του και να του ανοίξει τον δικό της. Η μόνη της διαφορά είναι τα παραμυθένια πέπλα της ανατολής και τα θέλγητρά της, η ιστορία και τα μνημεία της, που αναμφισβήτητα θα μάγευαν τον καθένα, μαζί με το διεθνή πολιτισμό στην αγκαλιά του οποίου είχαμε την τύχη να μεγαλώσουμε.

Αναλλοίωτα από το χρόνο δώρα που είμαστε υποχρεωμένοι να διαιωνίσουμε χαρίζοντάς τα στα παιδιά μας. Η κόρη είναι μεγαλύτερος δέκτης από το γιο φυσικά, γιατί πλάι στη μάννα θα μάθει και λεπτομέρειες, θα αφομοιώσει ήθη, τρόπους σκέψης και διαβίωσης που κι αυτή με τη σειρά της θα θελήσει να δει να συνεχίζονται.

Μέσα λοιπόν σ' αυτό το πλαίσιο κλισέ μάννας-κόρης που μοιάζει ν' αγκαλιάζει σφιχτά έναν «naïf» πίνακα με ωραία χρώματα και σκόρπιες πινελιές, απεικονίζονται οι δυο κόσμοι μας που έγιναν ένας, αφήνοντας ωστόσο πάντα χώρο για όλο και κάποια ακόμα πινελιά! Έτσι την βλέπω τη σχέση μας κι έτσι θα ήθελα πάντα να την βλέπω.

Μελαγχροίνειος Σχολή

Γράφει η Βίλλυ Πολίτη – Ζουέ,
Δικηγόρος, εκλεγμένο μέλος της
Διαχειριστικής Επιτροπής
της Ελληνικής Κοινότητας Καΐρου

Το 1905 ο Βαρόνος Αμπαίν ίδρυσε την εταιρεία «Ηλιούπολη» και άρχισε να κτίζει τη νέα αυτή πόλη του Καΐρου. Στη συνέχεια προσέφερε δωρεάν οικοπέδα σε διάφορες εθνικότητες και ξένα δόγματα για να χτίσουν εκκλησίες και σχολεία. Τότε δώρισε και στο Πατριαρχείο Αλεξανδρείας ένα μεγάλο οικοπέδο στο οποίο ανεγέρθηκε αργότερα ο Ιερός Ναός της Θεοτόκου και η Μελαγχροίνειος Σχολή.

Η Μελαγχροίνειος Σχολή στην Ηλιούπολη πήρε το όνομά της από τον Μεγάλο Ευεργέτη Μιλτιάδη Μελαγχροινό. Ο Μιλτιάδης Μελαγχροινός ήταν ιδιοκτήτης ενός μεγάλου εργοστασίου σιγαρέττων διεθνούς φήμης. Όμως κάποια στιγμή επειδή οι δουλειές του δεν πήγαιναν καλά αναγκάστηκε να εγκαταλείψει την Αίγυπτο και να βρει την τύχη του στην Αμερική. Εκεί κάποια αμερικανική εταιρεία αγόρασε την επωνυμία των σιγαρέττων και έτσι ο Μιλτιάδης Μελαγχροινός επέστρεψε πλουσιότερος στο Κάιρο. Ασχολήθηκε με τα κοινά και με αγαθοεργίες. Έχτισε τη Μελαγχροίνειο Σχολή και αργότερα διατέλεσε Πρόεδρος της Ελληνικής Κοινότητας Καΐρου από τις 25 Μαΐου του 1919 έως τις 5 Οκτωβρίου του 1919 όπου λόγω μιας άτυχης κίνησης στο χρηματιστήριο, πτώχευσε και αναγκάστηκε να ξαναφύγει για την Αμερική.

Συγκεκριμένα, αφού ξεκίνησε η ανέγερση του Ιερού Ναού της Θεοτόκου, ο τότε Μητροπολίτης Μέμφιδος Νεκτάριος

Ιορδανίδης ζήτησε από τον πλούσιο επιχειρηματία Μιλτιάδη Μελαγχροινό να βοηθήσει στην ανέγερση του σχολείου. Πράγματι ο Μελαγχροινός μαζί με τη σύζυγό του Ευθαλία δέχτηκαν την πρόταση και ανέλαβαν και τη συντήρηση των Σχολών από τον Οκτώβριο του 1916 και μέχρι το 1919 που έφυγαν για την Αμερική και παραχώρησαν το σχολείο στο Πατριαρχείο Αλεξανδρείας.

Στη Μελαγχροίνειο Σχολή λειτουργούσε Νηπιαγωγείο Δημοτικό και Ημιγυμνάσιο και ήταν μεικτό σχολείο (Αρρένων και Θηλέων) για τα παιδιά της παροικίας. Η ύπαρξη ελληνικού σχολείου στην περιοχή είχε σαν αποτέλεσμα να εγκατασταθούν πολλοί Έλληνες δίπλα στο σχολείο. Σιγά - σιγά άρχισαν να οργανώνονται και τον Ιανουάριο του 1926 ιδρύθηκε η Ελληνική Κοινότητα Ηλιουπόλεως. Λίγο αργότερα όμως ξεκίνησαν οι διενέξεις μεταξύ Πατριαρχείου Αλεξανδρείας και Ελληνικής Κοινότητας Ηλιουπόλεως για την κυριότητα των σχολών. Η Ελληνική Κοινότητα Ηλιουπόλεως ισχυριζόταν ότι το σχολείο θα έπρεπε να ανήκει στην κυριότητά της αφού φοιτούσαν εκεί τα παιδιά της παροικίας της Ηλιουπόλεως και ότι ο Μιλτιάδης Μελαγχροινός αναγκαστικά προσέφερε το σχολείο στο Πατριαρχείο Αλεξανδρείας διότι δεν είχε ιδρυθεί ακόμη η Κοινότητα Ηλιουπόλεως. Από την πλευρά του ο Πατριάρχης Αλεξανδρείας Μελέτιος Μεταξάκης (1926-1935) ισχυριζόταν ότι το οικοπέδο το

δώρισε η Εταιρεία «Ηλιούπολη» στο Πατριαρχείο Αλεξανδρείας οπότε και το κτίριο ανήκει στο Πατριαρχείο τη στιγμή μάλιστα που με δικά του έξοδα το Πατριαρχείο έκτισε και δεύτερο όροφο στον οποίο στεγάζεται η έδρα του εκάστοτε Μητροπολίτη Μέμφιδος και το ιεροδιδασκαλείο. Η υπόθεση αυτή έφθασε στα Αιγυπτιακά δικαστήρια, τα οποία επί Πατριάρχου Νικολάου Ε' (1935-1939) δικαίωσαν το Πατριαρχείο και αναγνωρίστηκε η κυριότητά του. Στη συνέχεια στον 1^ο όροφο στεγάστηκαν τα σχολεία της Ελληνικής Κοινότητας Ηλιουπόλεως τα οποία συντηρούσε η Κοινότητα.

Την δεκαετία του '60 η παροικία της Ηλιουπόλεως μειώνεται αριθμητικά, κλείνει το σχολείο και η Κοινότητα Ηλιουπόλεως το 1965 αποφασίζει τη διάλυσή της και τη συγχώνευσή της με την Ελληνική Κοινότητα Καΐρου. Επίσημα η συγχώνευση πραγματοποιήθηκε τον Μάιο του 1966.

Από τον Ιούνιο του 1965 μεταφέρονται από την Ξενάκειο στο κτίριο της Μελαγχροινείου οι Ημερήσιες Επαγγελματικές και οι Νυχτερινές Σχολές της Ελληνικής Κοινότητας Καΐρου και στεγάζονται εκεί μέχρι που κλείνουν, οι μεν Ημερήσιες μέχρι το 1978 και οι δε Νυχτερινές μέχρι το 1979.

Το 1966 ιδρύεται από την Ελληνική Κοινότητα Καΐρου η Ανωτέρα Τουριστική Σχολή Καΐρου και στεγάζεται στο ίδιο κτίριο μέχρι το 1985 που αναστέλλεται η λειτουργία της Σχολής.

Σήμερα το κτίριο της Μελαγχροινείου είναι μισθωμένο από το Πατριαρχείο Αλεξανδρείας σε Αιγύπτιο επιχειρηματία για την ίδρυση ενός διεθνούς σχολείου.

Το κτίριο σήμερα

Κάδμος

Γράφει ο Νίκος Νικηταρίδης

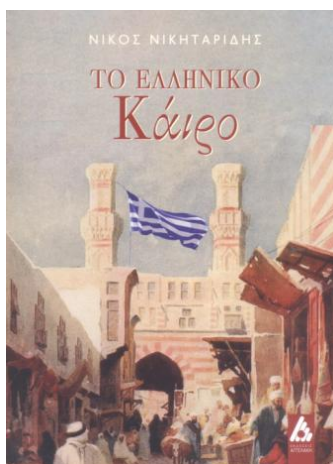
Ο **Κάδμος** ήταν γιος του Αγήνορα με καταγωγή από το μυθικό βασίλειο της Αιγύπτου **Έπαφο** και της κόρης του Νείλου **Τηλέφασσας**. Οι στενοί του δεσμοί με τη Νειλοχώρα, οδήγησαν το 1947 κάποιους μαθητές της Αμπετείου Σχολής να δώσουν το όνομά του στο νεοσύστατο μαθητικό περιοδικό τους, το οποίο κατά καιρούς εκδιδόταν κι από τις δύο πλευρές της Μεσογείου, ακολουθώντας τα χνάρια των Αιγυπτιακών στα χώματα των δύο πατρίδων τους..

Και είναι αυτό ακριβώς το περιοδικό που σήμερα, σαν άλλος φοίνικας, θα αναγεννηθεί από τις στάχτες του και θα πετάξει στον ιερό τόπο του Καΐρου, εκδιδόμενο εκ νέου ως **“Νέος Κάδμος”**, με μια νέα πνοή, με μια νέα ανάσα, με μια νέα προοπτική, πάντοτε προς όφελος των απανταχού Αμπετεϊανών, των απανταχού Καϊρινών, των απανταχού Αιγυπτιακών. Σε μας δεν απομένει παρά να του ευχηθούμε καλό πέταγμα στους ουρανούς της Ελλάδας, της Αιγύπτου, του κόσμου.

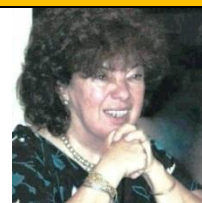
Βιβλιοπαρουσίαση.

*Το νέο πόνημα του καταξιωμένου Αιγυπτιώτη ιστορικού και **βραβευμένου πλέον από την Ακαδημία Αθηνών Νίκου Νικηταρίδη με τίτλο “Το Ελληνικό Κάιρο”** στις 350 σελίδες του παρακολουθεί την ιστορική πορεία των Ελλήνων του Καΐρου στη διάρκεια δύο αιώνων – συν εκείνων της Ηλιουπόλεως, του Ζεϊτούν και του Χελουάν που σήμερα ανήκουν πλέον στον ίδιο αστικό ιστό – καταγράφοντας κοινότητες, σωματεία και σχολεία, δράσεις και πράξεις μιας μεγάλης και σημαντικής παροικίας της Αιγύπτου και του Απόδημου Ελληνισμού γενικότερα, που συνεχίζει απρόσκοπτα έως σήμερα την πορεία της στον πανδαμάτορα χρόνο υπό τη σκιά των Πυραμίδων.*

Το βιβλίο μπορείτε να το προμηθευτείτε από τη Γραμματεία του Συνδέσμου Αιγυπτιακών Ελλήνων (09:00-15:00).

Η στήλη της Κάτιας

Γράφει η Κάτια Ζιβελοπούλου-Πόποβιτς

Η Κάτια Ζιβελοπούλου-Πόποβιτς έφυγε από το Κάιρο ένα χρόνο πριν αποφοιτήσει από την Αμπέτειο, σπούδασε στις Σχολές Δοξιάδη και ολοκλήρωσε την καριέρα της στη Διαφήμιση ως σεναριογράφος και διευθύντρια Δημιουργικού.

Facebook

Το Facebook είναι η καλημέρα μας, το διάλειμμα, το χασομέρι και η καληνύχτα μας, ο φεγγίτης μας προς τα έξω, ο φακός μας προς τα μέσα. Πάει με τα νεύρα μας ή με τα κέφια μας, με άραγμα στον ήλιο στα μπαλκόνια αλλά και με βροχή και αέρα να ακούγεται έξω απ' τα κλειστά παράθυρα.

Με σιγανή μουσική ή αγαπημένα τραγούδια, με δυνατά φώτα αλλά και με κεράκια, με παρέες σε βεγγέρες, με ζευγάρια που χαζεύουν τις μικρές οθόνες τους κεφάλι με κεφάλι, με παραλίες και ταξίδια, αλλά και με κλεισούρες, άγχη και αφραγκιές...

Τα τελευταία χρόνια η εκτόνωσή μας μέσα απ' το Facebook πάει με τους ενθουσιασμούς μας, με τις χαρές μας, με ...έτσι που θέλουμε να θυμόμαστε τον εαυτό μας, με την κούραση ή τις βαριεστιμάρες μας, με κλειστή τηλεόραση και παρατημένο βιβλίο, μετά από μια ταινία, με συνταγές που ποτέ δεν φτιάχνουμε, με συμβουλές που ποτέ δεν ακολουθούμε, με τέχνες και τεχνικές που ποτέ δεν εφαρμόζουμε, ανταλλάσσοντας νέα και πληροφορίες που αλλιώς δεν θα είχαμε βρει...

Εδώ μετριέται το χιούμορ, ο δείκτης του I.Q. μας και το εμβαδόν των γνώσεων και των ενδιαφερόντων μας. Εδώ ευδοκιμούν όχι μόνο οι ανοιχτές καρδιές, αλλά και οι νάρκισσοι, οι γκρινιάρηδες, οι ..."όπου δεν πέπτει λόγος - πίπτουν ...εικονίδια", οι γραμματιζόμενοι αλλά και οι αδαείς, οι λεβέντες αλλά και οι εμπαθείς, οι αφελείς αλλά και οι υποψιασμένοι.

Μέσα από αυτό το εργαλείο άμεσης και ...κατ' επιλογήν επικοινωνίας που μας χαρίστηκε απλόχερα απ' την τεχνολογία τώρα που απολαμβάνουμε τα ώριμα νιάτα του μυαλού μας, καλά ή κακά παιδιά είμαστε όλοι, αναγνωρίσιμοι και προβλέψιμοι, όχι μόνο από τις αναρτήσεις μας, αλλά και από τις αντιδράσεις και τους σχολιασμούς μας.

Με επίδειξη γνώσεων, μνήμης, αμηχανίας ή ετοιμολογίας, δυνατοί πλέον παίκτες σε ντέρμπυ συζητήσεων ή χαβαλέ, με σαχλαμαρίτσες και πειράγματα, μέσα σ' έναν καταγισμό από φωτογραφίες και χιλιάδες εύγλωττα σκιστάκια... Τελικά όλα τα έχουμε ανάγκη. Είναι όλα όσα δεν είχαμε ποτέ πριν απ' αυτό. Η ευκαιρία να "δημοσιεύσουμε" κάτι την ώρα που δεν φαίνεται να είναι κανείς εκεί - και σε λίγο να το διαβάσουν όλοι. Όχι όλοι βέβαια. Αυτοί που προσεκτικά διαλέγουμε κάθε τόσο να προσθέσουμε στους "φίλους" μας. Άνθρωποι όχι μόνο του κύκλου μας, αλλά και άλλοι πολλοί που πέρασαν κάποτε απ' τη ζωή μας ξαναβρέθηκαν εδώ μέσα - και

που ποτέ δεν ξέραμε ως τώρα πώς σκέφτονται, πώς αντιδρούν, ποιες είναι οι πραγματικές τους γνώσεις και εμπειρίες, με τι συγκινούνται, με τι αντιδρούν, με τι γελούν.

Με το Facebook, μια καθημερινή αόρατη πολυποίκιλη παρέα πρώην γνωστών και νυν φίλων (ή και ανάποδα) είναι πάντα παρούσα, με τα κέφια ή τα νεύρα της, με τις παντόφλες, το ποτήρι και τις αϋπνίες της, πρόθυμη να γελάσει, να λυπηθεί, να διαφωνήσει ή να σε αγκαλιάσει με μια καλή κουβέντα, ένα κομπλιμέντο ή μια πληθωρική ευχή απ' όπου κι αν βρίσκεται εκείνη τη στιγμή, αρκεί να είναι αναμμένη η πράσινη κουκκίδα του «γράψε μου, τώρα είμαι κι εγώ εδώ».

Δεν είναι υπέροχο?

Photo by Thomas Ulrich / Pixabay

Hellenism in Egypt

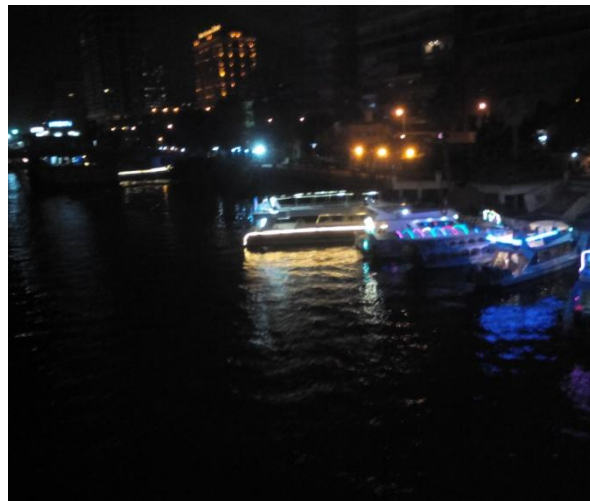
by Stella Xydia

Με λένε Στέλλα Ξυδιά του Νικολάου και της Έλλης η μεγαλύτερη από 3 αδέρφια. Μεγάλωσα στο Port-Said της Αιγύπτου όπου έζησα έως το 1967. Πήρα τα πρώτα μαθήματα Ελληνικής γλώσσας από την μητέρα μου που είχε σπουδάσει καθηγήτρια στην Ελλάδα ενώ παράλληλα φοιτούσα στο BRITISH SCHOOL και στο BON PASTEUR. Αργότερα τελείωσα το ENGLISH GIRL'S COLLEGE στην Αλεξάνδρεια. Οι σπουδές μου συνεχίστηκαν στην Αγγλία κι εργάστηκα σαν καθηγήτρια και στέλεχος μεγάλων επιχειρήσεων στην Αθήνα. Ο πατέρας μου ήταν γέννημα θρέμμα Πορτσαϊτιανός ο μικρότερος από 8 αδέρφια. Ο παππούς μου έφυγε από τα Βουρλά της Μ.Ασίας με τις πρώτες εξεγέρσεις των Τούρκων με τη γυναίκα του τη Στέλλα και έκανε μεγάλη περιουσία στο Port-Said δημιουργώντας ένα μικρό εμπορικό στόλο που βυθίστηκε στον Β' παγκόσμιο πόλεμο. Η μητέρα μου Έλλη Μοσχούτη ήταν Αλεξανδρινή με καταγωγή από τον Άγιο Ευστράτιο. Είμαι η δημιουργός της ιστοσελίδας "Αναμνήσεις από την Αίγυπτο-ιστορίες από παππού σε παππού-" όπου καταγράφω την ζωή μας στην Αίγυπτο κι ελπίζω σύντομα να γίνει και ηλεκτρονικό βιβλίο.

INTRODUCTION AND SPECIAL THANKS

Manolis Giallourakis writes about the Greeks of Egypt: "Hellenism has a right to be proud of the Greeks who lived in Egypt not only because they kept their Hellenism alive, not only because they developed to the fullest their creative spirit which is a motivation for the realization of great plans, but mainly because of their dedication to educating the rich and poor. They worked tirelessly to forge a generation of educated Greeks, most of whom had arrived in Egypt humble and uneducated with only their faith in the ideals of Hellenism."

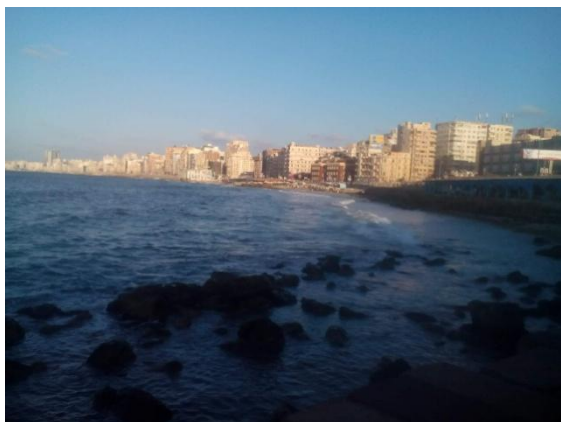
This is a simple book where I deposited not only my memories but also my soul. It is not literature but a simple description of my life in Egypt during my childhood and youth. These are short stories of everyday Egypt, told in plain language for the next generations of Egyptians (Greeks from Egypt) as well as for all the ethnicities and their descendants who left their footprints on this beautiful land of the Nile, hoping they will read and learn firsthand about the little things that made a difference in our lives, where we lived and where we tried to root and prosper.

The Nile by night nowadays

This trip of mine back to the times of my youth is a journey full of rainbow colors, each moment a century old! I always try to control these memories which usually fill me with joy and happiness and I don't have any intention of embellishing the slightest event but the soul goes back in time and as you become a child, it is so natural that your memories can only be seen through children's eyes! I try not to exaggerate in my descriptions but aren't children's thoughts full of exaggerations? -

Here my friends you will not only find my own special "memories" during those unforgettable years but stories and recordings of dear friends that I tried to "put on paper" as faithfully as I could to fill my gaps, hoping that MEMORIES FROM EGYPT be the usual stories that go from grandfather to grandfather! - I am not a writer so when you read my short stories, please be lenient.

Alexandria nowadays

Special thanks to Mohamed Shagar from Port-Said, who gave me access to all photos from his collection of postcards from his site "Port-Said Tale of Love" and who helped me so much with valuable information whenever I needed it. ***A very big and special thanks to my Heliopolis friend Evan Pezas (Lakis to his friends), the Chief Editor of the great Greek Cairo magazine, Kadmos, for introducing my writings to his many Greek and Egyptian Cairene friends.***

Also, many thanks to Forma Photos/Muhamed Nour for immediately permitting me to post his excellent photos which are true Works of Art from beautiful old buildings and sites of Cairo and Alexandria.

Lastly, special thanks to all my Greek friends whom I mention in my Greek text. I now see the boat of my life sailing in peaceful seas and I would not want anyone to take my dream away!

The pyramids of Giza (by dreamstime)

When the Greeks left Egypt

Those who returned to Greece carried with them their dreams and hopes of a future they thought would not be different from the one they had lived in Egypt. They transported their belongings from one country to the other in huge wooden boxes called FOURGOS in which they laid the remains of their life, shedding abundant tears as they left behind the land of their ancestors. They boarded the ships that would take them to where their relatives were or where they heard they could make a good living and a new start. Most left for their homeland Greece, and others for Australia, Canada, and North Africa.

They started their new lives by seeking employment to continue their way of life in Egypt. The majority managed to do so as there never was a problem for the educated Egyptians (from Egypt) since their education was of the highest level. Their main features were their good manners, hard work, the languages they spoke and wrote fluently, seriousness, and honesty. Soon they climbed up the steps of success to the envy of the locals.

They opened up their new household with furniture which was a replica of their houses in Egypt and the luxury some of them were brought up in. They arranged and displayed their silverware - a trademark of every respectable Greek, Italian, etc. - and laid their Egyptian and Persian carpets all over the house to be admired by friends and acquaintances!

They spread their embroidered linen sheets from fine Egyptian cotton with yellow, pink, and blue flowers and used their unique fluffy absorbent towels and bathrobes until they were in shreds! Last but not least were the refined linen tablecloths which most had bought with their savings and which were spread out on special occasions.

They tried hard to integrate into their new homeland and most succeeded but they didn't know that their minds and hearts would remain forever where they grew up, went to school, flirted, loved, danced, laughed, and cried, leaving their indelible traces into the universe!

The offspring of these "immigrants" are now old men and women! Most of them have had a hard time bringing up their children and doing the best they could for their families. They tried to maintain their ancestors' values and traditions, but it proved difficult. Some succeeded others did not!

“You” my friend, the Greek, the Italian, the Lebanese or Maltese who lived in Egypt and who belongs to my generation, when you shake a stranger's hand don't you immediately feel he is “one of us”?

When grandparents discovered the Internet

What matters in life is not what happened during your past but what you remember and how you remember it because our memories are the only paradise from which we can never be expelled! When you are a child, you are always happy and the picture of your life is full of bright colors of red, green or orange, sometimes with a little blue and a little white ... Growing up, black and grey appear more often on your palette of colors and you turn to your past for consolation.

Today, my thoughts are thoughts of love and compassion for my fellow citizens but also for all the "Egyptiotes" (Greeks from Egypt) of my age who were uprooted from the beloved land of their youth at their most tender age. In whichever city we lived in Egypt, we were lost in a rainbow of happy moments sometimes blinded by their radiance... Now there are no more colors but the grey and white of our hair and blurred eyes and we desperately try to bring back the brightness of our youth that has now faded! How? But through the internet of course! I, therefore, sit comfortably and start typing stories from my years of happiness and youth, which are a great comfort for my "Egyptiotes" friends.

My thoughts fly away to "girls and boys" of my age - a little younger, a little older. maybe sixty, seventy, eighty, or even ninety, who have suddenly discovered the internet and found out that somewhere deep into our universe there exist forgotten relatives and friends from their youth.

Yes! When grandparents discovered the Internet, it was like a historical event! It's never too late, says a proverb, and we suddenly exclaimed Eureka-Eureka when it inundated our lives and we started writing and talking for end fewer hours, bringing our past back to life, rediscovering childhood friends which were lost for decades and looking at things differently, this time with a smile.

I managed to contact nearly all my old friends but I also made new ones! I found many who remained in Egypt as well as French, English, and Italians with whom we hung out or went to the same schools! What an experience as we stared at the image on skype or messenger trying to see if the person facing us resembled the youngster we knew! When we got used to this new "phantasma" that became part of our daily lives, we had the sensation of being young once again and this was a great balm for most of us. What an emotion during our first contact! From one end of the earth to the other, from Canada to Australia, to France, England, and South Africa, with the push of a button, you climb into your past like in a science fiction movie!

Port Said (by dreamstime)

It is paradoxical, and at the same time fascinating, when at some point you discover all these old friends of yours who lived in your dreams and with whom you once played basketball, sat at the same desk, walked on the beach, fished, laughed but also flirted and why not loved? Deep down you are so worried they might have changed... But my friend you must come to realize that forty, fifty or even sixty years have gone by, isn't it natural that a stranger is staring at you now and smiling hesitantly? Being more experienced we are reluctant to open up as we once did. Some are disappointed while others are indifferent as there is no longer the spontaneity of youth so many of us go back and are lost again withdrawn into our shells.

There is however a moment of relief when we come closer and find out we have a lot to say as if we were separated the night before and we return to our past, to the gardens we played in, the alleys we kicked balls, the churches we went on Sundays, the school escapades, the parties and events of our lives and expect that at the other end of the line our friend will follow us understanding our search for happiness. When the miracle happens our psychology changes and our white hair becomes darker as the joy of communication gives us the boost we needed. We now find that everything is possible.

I remember something I once read which describes our feelings. - "A beautiful memory is more beautiful than the happiness that caused it!" Yes, I agree! It is our present, our past, and our future!

There isn't a day we do not return to Alexandria, Cairo, Port-Said, Mohalla, Mansoura, KafrelZayat, Zagazig, Suez, Kantara, or Ismailia.

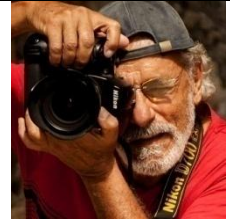
Our common memories are the balm we put on the wound as we search for those ties that will quench our thirst. The Internet for all of us Egyptians is our link to happiness. The last bittersweet drink of a lifetime that very few were lucky enough to have. Our life in Egypt.

Never give up my friends because the saddest memories are the ones a person has never had and we, are completely satiated.

Khan el Khalil nowadays

**Το Κάιρο με τον φακό
του Φοίβου Κυριακού**

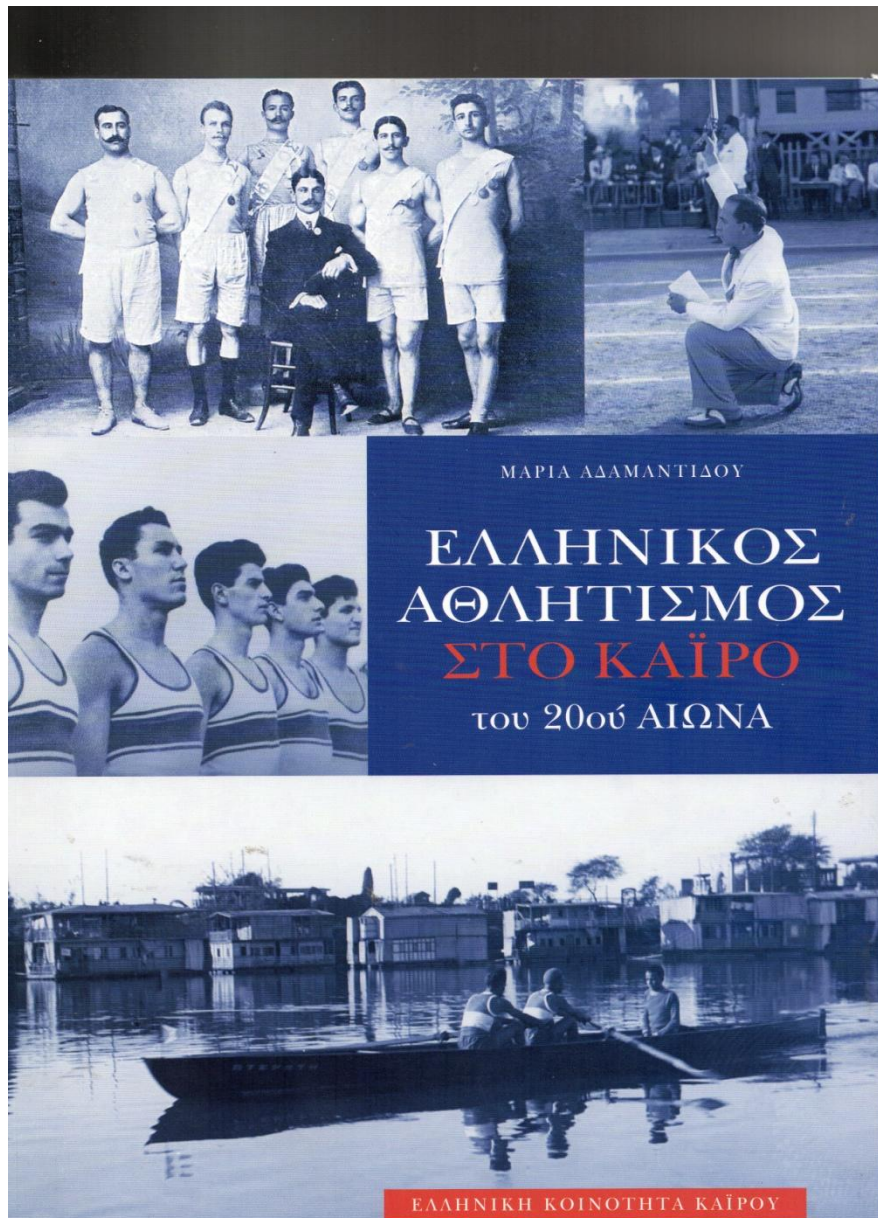

Η Ελληνική Εστία Ηλιουπόλεως

της **Μαρίας Αδαμαντίδου-Κουτρομπάκη**
Δημοσιογράφου-Ερευνήτριας

Από το βιβλίο της Μαρίας Αδαμαντίδου «ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΚΑΙΡΟ του 20ου ΑΙΩΝΑ» από τις Εκδόσεις της Ελληνικής Κοινότητας Καΐρου τον Σεπτέμβριο του 2005, επί προεδρίας Χρήστου Θ. Καβαλή.

Η πολυάριθμη ελληνική παροικία της Ηλιουπόλεως, προαστίου του Καΐρου, είχε το δικό της διαχειριστικό οργανισμό –την Ελληνική Κοινότητα Ηλιουπόλεως- και διατηρούσε ελληνικά σχολεία, εκκλησία και σωματεία. Διέθετε, με άλλα λόγια, το αναγκαίο ανθρώπινο δυναμικό που θα μπορούσε να στηρίξει αθλητική δράση, κάτι που αποδείχθηκε στην πράξη από την αξιόλογη δραστηριότητα του αθλητικού τμήματος της Ελληνικής Εστίας Ηλιουπόλεως, σωματείου με γενικότερο μορφωτικό και ψυχαγωγικό χαρακτήρα που ιδρύθηκε στις 21 Ιανουαρίου 1943 από τον Αναστάσιο Μοσκή. Συμπαραστάτες στην ίδρυση ήταν οι Δημ. Κωνσταντινίδης, Αρ. Λυκίσσας, Θεόδ. Λεμονιάς και Γ. Γλυκής, στους οποίους προστέθηκαν είκοσι ακόμη πάροικοι- ιδρυτικά μέλη. Πρόεδροι της Εστίας μέχρι τη διάλυσή της στα μέσα της δεκαετίας του '60 χρημάτισαν κατά σειρά οι Γ. Γλυκής (μετέπειτα επίτιμος πρόεδρος), Απ. Σταματάκης, Ι. Ιωαννίδης, Γ. Αϊβάζης, Γ. Κουάνης (μετέπειτα επίτιμος πρόεδρος), Ι. Χριστοδούλου, Γ. Μωραΐτης, Δ. Τερπεζίδης και Ιωάν. Μάσχας.

Η Εστία είχε την έδρα της στο 1 της οδού Shibin και το εντευκτήριό της στεγαζόταν στον πρώτο όροφο και στο δώμα του εκεί κτιρίου των Μελαγχροινείων Σχολών, κτήματος του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας. Δίπλα ακριβώς βρισκόταν το γήπεδο που είχε παραχωρήσει στο σωματείο ο Πατριάρχης Χριστόφορος. Εκεί, παρά τα περιορισμένα οικονομικά της Εστίας, διαμορφώθηκε χώρος για την καλαθοσφαίριση και την πετοσφαίριση, καθώς και ένας, μικρών διαστάσεων, στίβος, που επέτρεπε την προπόνηση, διεξαγωγή αγώνων δρόμου, αλμάτων και σφαίρας και δίσκου.

Το γήπεδο χρησιμοποιείτο επίσης από τα παιδιά των Μελαγχροινείων Σχολών. Ας σημειωθεί ότι το εντευκτήριο και το γήπεδο της

Εστίας γειτόνευαν άμεσα με το Σπετσεροπούλειο Ορφανοτροφείο, ενώ από την άλλη πλευρά των Μελαγχροινείων Σχολών βρισκόταν η εκκλησία της Υπεραγίας Θεοτόκου – με άλλα λόγια, σχολεία και εντευκτήριο συνέθεταν έναν ελληνικό τόπο, μικρότερης κλίμακας, αλλά ανάλογο με το αλεξανδρινό ελληνικό οικοδομικό τετράγωνο στο Σάτμπυ.

Ένα καθαρά αθλητικό ελληνικό σωματείο είχε ιδρυθεί τον Απρίλιο του 1934 με την επωνυμία Ελληνική Αθλητική Ένωση Ηλιουπόλεως και με προσωρινή διοικούσα επιτροπή που απαρτιζόταν από τους Ι. Φέκκο, Ι. Ιωαννίδη, και Ε. Ιωαννίδη. Πενήντα περίπου αθλούμενα μέλη ασχολούνταν με το ποδόσφαιρο και τον κλασικό αθλητισμό σε γήπεδο που είχε παραχωρηθεί από την Εταιρεία Ηλιουπόλεως.

Το Σπετσεροπούλειο Μέγαρο, στο 22 της οδού Οσμάν Ιμπν Αφάν, στεγάζει σήμερα τα ελληνικά σχολεία του Καΐρου (Αχιλλοπούλειο και Αμπέτειο), τον ξενώνα και σωματεία της παροικίας (στην πιο κάτω φωτογραφία διακρίνονται τα γήπεδα στον αυλόγυρο). Στη θέση της παραμένει και η εκκλησία της Θεοτόκου (στο βάθος ο τρούλος), ενώ το κτίριο των Μελαγχροινείων Σχολών έχει μισθωθεί από το Πατριαρχείο Αλεξανδρείας σε ιδιωτική σχολή δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης (λευκό κτίσμα).

Γράφει ο Ίων Μπελλένης, απόφοιτος Αμπετείου Σχολής Καΐρου 1964

Ο Πάρις Μπελλένης, ή ο Ντοκτέρ Μπελλένης, όπως τον έλεγε όλος ο κόσμος, ήταν ένας σπάνιος, (εξαιρετος), άνθρωπος. Γέννημα, θρέμμα του Καΐρου, γιος του Οδυσσέα Μπελλένη, που είχε μεταναστεύσει από την Λέρο στην Αίγυπτο την δεκαετία του 1870 για να εργαστεί σαν εργολάβος στην διώρυγα του Σουέζ όταν την άνοιξε ο Γάλλος Ντε Λεσέψ.

Σπούδασε στην Αμπέτειο απ' όπου αποφοίτησε το.....και έφυγε στο Βερολίνο για τις ιατρικές του σπουδές. Ο Πάρις απεβίωσε το 1965 μετά από μία πλούσια προσωπική, επαγγελματική και κοινωνική ζωή στην πρωτεύουσα της Αιγύπτου. Με τον γάμο του με την πανέμορφη και πολύφερνη νύφη Λάιλα Λιλή Μπάχαρι Μπελλένη, απέκτησε τρία παιδιά, την Χριστίνα, τον Άλκη και τον Ίωνα.

Σημαντικό μέλος της ορθόδοξης ελληνικής κοινότητας του Καΐρου και γενικός χειρουργός και διευθυντής του Ελληνικού Νοσοκομείου, η φήμη του προπορευόταν της παρουσίας του.

Μόλις παρουσιαζόταν ο Ντοκτέρ Μπελλένης, με το σώμα ενός γίγαντα, προκαλούσε, καταρχάς φόβο, αλλά δεν χρειαζόταν πολύ για να καθησυχάσει τους ασθενείς του. Με το γαλάζιο βλέμμα του και το χαμόγελό του, τους αγκάλιαζε με καλοσύνη και τρυφερότητα.

Στην κλινική του συνωστίζονταν ένα πολυπολιτισμικό κοινό. Αριστοκρατικά ντυμένες κυρίες της πόλης μοιραζόντουσαν τον χώρο της κλινικής με θυρωρούς της διπλανής πολυκατοικίας ντυμένους με την πατροπαράδοτη κελεμπία.

Ο γιατρός Μπελλένης ήταν σεμνός και γενναιόδωρος και δεν εντυπωσιαζόταν από τα λεφτά ή την κοινωνική θέση. Όταν οι ασθενείς του δεν μπορούσαν να πληρώσουν, δεν τους ζητούσε ούτε ένα γρόσι, παρά τους έδινε λεφτά για να αγοράσουν τα απαιτούμενα φάρμακα.

Όταν ο Ντοκτέρ Μπελλένης κυκλοφορούσε με το αμερικανικό του αυτοκίνητο στους δρόμους του Καΐρου, καμιά φορά τον έβλεπαν και τον συνόδευαν αστυνόμοι πάνω σε μοτοσυκλέτες, σαν να ήταν επίσημος επισκέπτης, γιατί είχε προσφέρει ιατρική περίθαλψη σε τόσο πολύ κόσμο και χωρίς λεφτά.

Πέραν της επαγγελματικής του ζωής και του αισθήματος ηθικής που τον χαρακτήριζε, ο Πάρις αγαπούσε την καλή ζωή και την ζούσε με πάθος. Του άρεσαν οι κοινωνικές έξοδοι στην μεγαλούπολη της Αιγύπτου και τα ταξίδια. Έχοντας σπουδάσει και ξεκινήσει την ιατρική του σταδιοδρομία στο Βερολίνο, και έχοντας

ταξιδεύει σε πολλές χώρες της Ευρώπης, ο Πάρις είχε γνωρίσει τον Κόσμο σε βάθος και πλάτος. Ήταν σπουδασμένος, πολύγλωσσος και μουσικό ταλέντο. Με την φωνή τενόρου, αγαπούσε με πάθος την όπερα, ειδικά την μουσική του Βάγκνερ, την οποία είχε εμπεδώσει κατά την διάρκεια της παραμονής του στην Γερμανία. Ήταν γνώστης της ποίησης του Γκέτε, όσον και αυτήν της Ιλιάδας και της Οδύσσειας.

Παρόλη την παχυσαρκία του, ζούσε αθλητική ζωή. Στον κυνηγετικό όμιλο, ή στο Club Royal, γυμναζόταν στο αγαπημένο του άθλημα, την σκοποβολή περιστεριών ή πηλινών δίσκων. Είχε κερδίσει σε διάστημα πολλών ετών πολυάριθμα τρόπαια.

Τα βράδια ήταν μία διαρκής ζωντανή παρουσία στο Ελληνικό Κέντρο, ή δειπνούσε και έπαιζε μπριτζ με την στενή του παρέα.

Οικογενειακά, ο Πάρις ήταν ένας γονιός των διακοπών. Εν διαστάσει με την σύζυγό του, και με τα παιδιά του να μεγαλώνουν στο οικογενειακό σπίτι με την μητέρα τους ή σε οικοτροφεία στην Αθήνα, ο Πάρις δεν έβλεπε τα παιδιά του συχνά ή τακτικά. Αλλά η ποιότητα της πατρικής του παρουσίας ισοφάριζε την συχνότητα των συναντήσεων.

Με τα αγόρια του, τον Άλκη και τον Ίωνα που σπούδαζαν σε ελληνικά σχολεία, ο Πάρις μοιραζόταν την ελληνική κουλτούρα. Με την κόρη του, που μεγάλωσε σε γαλλικά σχολεία, ο Πάρις ήταν ένας τρυφερός αν και κάπως απόμακρος πατέρας. Στις διάφορες εξόδους

για φαγητό με τα παιδιά του, ποτέ δεν χρειάστηκε να πληρώσει τον λογαριασμό. Παντού, σε όλη την πόλη, υπήρχαν άνθρωποι στους οποίους είχε προσφέρει ιατρική φροντίδα χωρίς λεφτά ή «τους είχε σώσει την ζωή». Τα παιδιά του νοιώθανε υπερηφάνεια για την θερμότερη υποδοχή που του έκαναν παντού στο Κάιρο όσοι τον γνώριζαν, είτε επαγγελματικά είτε κοινωνικά.

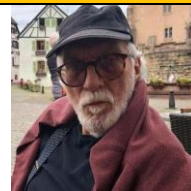
Το πρωινό ήταν η στιγμή της ημέρας αφιερωμένη στην συντροφιά του Πάρι με τα τρία του παιδιά. Πριν φτάσει το λεωφορείο του σχολείου για να τα πάρει, απολάμβαναν λίγη ώρα με τον Πάρι. Βουτάγανε τα μπισκότα μέσα στο τσάι και στο γάλα και πίνανε τα λόγια του πατέρα τους. Η ρόμπα που φορούσε, μέσα στην ζέστη της Αιγύπτου, ήταν ολάνοιχτη μπροστά, και προκαλούσε σοκ στις διάφορες νταντάδες και δασκάλες που προσπαθούσαν να διδάξουν στα παιδιά του ξένες γλώσσες. Αργά ή γρήγορα, όμως, όλοι και όλες υποκύπτανε στην σαγήνη της προσωπικότητάς του, και στην απλότητα και ειλικρίνεια του χαρακτήρα του. Σε αυτές τις ανεκτίμητες στιγμές της πρωινής κουβέντας του Πάρι με τα παιδιά του, τους διηγούταν για την Ελλάδα, την αγαπημένη του Λέρο, και για τον πύργο του θείου στο νησί, μαγεύοντάς τα με τα όνειρά του.

Ο Πάρις εγκατέλειψε αυτήν την γη πάρα πολύ νωρίς, αλλά έζησε ακριβώς όπως ήθελε, με ορμή και ενθουσιασμό. Η οικογενειακή του παρακαταθήκη, είναι το παράδειγμά του. Ένας γιος ποιητής και αθλητής, ένας άλλος γιος, γιατρός και καταξιωμένος χειρουργός και ένας εγγονός, γιος της κόρης του Χριστίνας,

τρίτη γενιά γιατρός κι' αυτός, τρία δώρα, χαρίσματα που μεταφέρθηκαν από το DNA του πατέρα στους απογόνους του, μαζί με την λατρεία που έχει η κόρη του, που ζει στον Καναδά, για την Ελλάδα και ειδικά για την Λέρο, όπως ακριβώς την λάτρευε και εκείνος.

Εκεί ψηλά στο VIP lounge του παραδείσου, παίζοντας μπριτζ πάντα με τους στενούς του φίλους, χαμογελάει ευτυχισμένος Ξέρει και χαίρεται που τα παιδιά του τον θυμούνται και ζούνε με τα δικά του πιστεύω, σεμνά, γενναιόδωρα και ευτυχισμένα.

Γράφει ο Κλεάνθης Αρβανιτάκης

Κοίταξα παλιά φωτογραφία λούστρου στην Ομόνοια και μου ήρθε στο μυαλό μια από τις εικόνες που μου έχουν μείνει από τα χρόνια του πολέμου (ναι, τόσο παλιός είμαι). Στο Κάιρο, λοιπόν, είχαν μαζευτεί όλα... τα στρατά των συμμάχων: Άγγλοι, Σκωτσέζοι, Αμερικάνοι, Ινδοί, Αυστραλοί, Νεοζηλανδοί, Έλληνες και βάλε. Είχε πλάκα να τους ξεχωρίζεις από τις στολές τους και ιδιαίτερα από τα καπέλα ή τα σκουφιά τους.

Η πληθώρα αυτή των στρατιωτικών είχε ως αποτέλεσμα, μεταξύ άλλων, την αύξηση του δυναμικού... των λούστρων. Ένα από τα ντόπια παιδιά, λοιπόν, που απασχολούνταν ως πλανόδιος του επαγγέλματος κόβει κάποιον στρατιώτη, Εγγλέζος έδειχνε, να περπατάει, τον πλησιάζει και του προτείνει - είχε μάθει τη μαγική φράση στα αγγλικά - ένα «shoeshine». Ο στρατιώτης συνεχίζει να περπατάει, ενώ το παιδί τον ακολουθεί κατά πόδας επαναλαμβάνοντας την πρότασή του. Κάπως ενοχλημένος ο Άγγλος, χωρίς να γυρίζει καθόλου το κεφάλι του, επαναλαμβάνει στον μικρό - είχε μάθει και αυτός την δέουσα απόκριση - «emshi, emshi».

Όπως προχωρούσαν μαζί, το παιδί αντιλαμβάνεται ότι έπρεπε να βάλει μπρος το μεγάλο σχέδιο. Πιάνει από το κασελάκι του το μπουκάλι με το καθαριστικό υγρό που χρησιμοποιούσε πριν από το βερνίκι και ρίχνει λίγο πάνω στην μπότα του θηράματός του προσέχοντας να μην λερωθεί το παντελόνι του. Σταματάει εκνευρισμένος εκείνος και ο μικρός λουστράκος αμέσως στρώνεται μπροστά του με το κασελάκι και χαρίζοντάς του ένα διάπλατο χαμόγελο ξεκινάει να βουρτσίζει. Ο στρατιώτης χαμογελώντας κι αυτός αφέθηκε στην περιποίηση του μικρού. Κατάλαβε ότι το παιχνίδι είχε τελειώσει. Και ποιος ήταν ο νικητής.

Το κάπως οξύμωρο της περίπτωσης: ο λουστράκος γυάλιζε παπούτσια κάθε μέρα αλλά ο ίδιος περπατούσε ξυπόλυτος.

Ο «Poet in Residence» του ΚΑΔΜΟΥ

τα στιχάκια του Λάμπρου Μπενοβία
Πρ. Καθηγητή της Αμπετείου Σχολής

ΘΕΜΑΤΙΚΑ ΕΝΘΥΜΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΑ ΑΙΓΥΠΤΙΩΤΙΚΑ ΑΓΑΠΗΜΑΤΑ

ΟΧΙ ΒΙΑΣΤΙΚΑ Σ' ΟΣΑ ΕΙΝΑΙ ΒΑΣΙΚΑ

Υπάρχει σήμερα στα πάντα
βιασύνη κυριολεκτική
που τα συμβάντα συνοδεύει
με σκέψη απελπιστική

Άραγε γίνεται ό,τι πρέπει
με σύνεση και λογισμό;
Και προλαβαίνουμε ό,τι διέπει
ήρεμα τον πολιτισμό;

ΣΑΦΕΙΣ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΕΙΣ

Τοποθετώντας κάθε θέμα
σε κάποια βάση λογική
αποστρεφόμεσταν το ψέμα
που πνίγει κάθε σκέψη ορθή

Ανοίγουμε τις συζητήσεις
με σύστημα σ' αναφορές
και με ορθές τοποθετήσεις
για κάποιες συμπεριφορές

ΒΑΘΕΙΑ ΑΝΨΑΞΟΥΜΕ ΣΤΟ ΦΩΣ ΜΑΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ Ο ΘΕΟΣ ΜΑΣ

Με θαυμαστή διαδικασία
σε πράξεις ηθικές του νου
σαφώς εκφράζεται η σοφία
από το πνεύμα του Θεού

Η ορθή ανθρώπινη ενέργεια
μέσα σε κάθε εποχή
δείχνει μια ανώτερη καλλιέργεια
που απορρέει απ' την ψυχή

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΧΩΡΙΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΚΟΤΗΤΑ

Ως πρόσωπα παίρναμε θέση
συγκεκριμένη θετική
θέλαμε να 'χουμε μια σχέση
όπου δεσπόζει η ηθική

Τις αναλύσεις και τις κρίσεις
τις θέλαμε πραγματικές
δεν μπαίναμε σε συζητήσεις
ανούσιες κι επιφανειακές

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΑ «ΓΙΑΤΙ»

Από το αίμα των σκοτωμών μας
στον πόλεμο στην Αφρική
των αδικοχαμένων παιδιών μας
ακούω τ' ατέλειωτα «γιατί»

Θυμάμαι εκφράσεις κι ερωτήσεις
που μου 'χουν μείνει μεσ' στ' αυτιά
κι αν θα δοθούνε απαντήσεις
θε να ραγίσει η καρδιά

ΚΕΙΜΕΝΑ ΠΟΙΗΤΙΚΑ ΜΕ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ ΠΟΙΟΤΙΚΑ

Στιχουργικά με μαεστρία
κάποια κομμάτια απ' τη ζωή
μας ρίχνουν φως στην ιστορία
που γράφει η χρονική στιγμή

Της κοινωνίας παρουσιάζουν
προβλήματα πρωτοφανή
και πράγματι μας συναρπάζουν
τα δράματα απ' την Αφρική

ΜΕ ΤΙ ΚΑΡΔΙΑ;

Τα βλέπω μεσ' στην Αφρική μας
τα πεινασμένα τα παιδιά
- φρικτή που είναι η ζωή μας
βάστα καρδιά, βάστα καρδιά

Αχ τι τραβάνε οι φτωχοί μας
και πώς πονάν κάπου στη γη
πώς μαρτυράν συνάνθρωποί μας
που τους αδίκησε η ζωή

ΣΠΟΡΑΔΙΚΑ ΒΙΩΜΑΤΑ

Αυτά που κάποτε συμβαίνουν
σε αραιά διαστήματα
αν κι είναι σπάνια μας μένουν
σαν σκέψεις με μηνύματα

Έχουν κι αυτά μια σημασία
μεσ' στην ιστορική ροή
αποτελούν κάποια σημεία
σε κάποια χρονική στιγμή

ΕΠΑΙΝΕΤΑ ΠΟΝΗΜΑΤΑ

Υπάρχουν κάτι πονημάτια
π' ως αξίες συγγραφικές
αποτελούν ζωής κομμάτια
απ' ανθρώπινες επαφές

Δείχνουν ποια επιτεύγματά μας
με κόπο κατορθώθηκαν
από τιτάνια πνεύματά μας
που ζώντας κορυφώθηκαν!

ΜΙΑ ΑΙΣΘΗΣΗ ΓΟΗΤΕΙΑΣ ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΗΣ ΗΡΕΜΙΑΣ

Εντός μου χάνεται το χάος
την ώρα που προσεύχομαι
νοιώθω ότι υπάρχω απλός και πράος
μπροστά στα όσα έχομε

Βλέπω ένα φως από γαλήνη
προς τον Θεό σαν δέομαι
και μεσ' στο δειλί στη γαλήνη
από αγάπη εμπνέομαι

ΑΠ' ΟΣΑ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑ

Επροχωρούσαμε σε βάθος
φέρνοντας στην επιφάνεια
τον πυρήνα από το πάθος
που φθάνει στη διαφάνεια

Οι προσεγγίσεις γεγονότων
δεν ήταν φαινομενικές
πλησιάζαμε το πνεύμα ανθρώπων
π' ανοίγουν νέες προοπτικές

ΤΙ ΦΡΙΚΗ ΚΡΥΒΕΙ Η ΑΦΡΙΚΗ

Από τα βάσανα που κρύβει
η φτώχεια μεσ' στην Αφρική
ο κόσμος μας μπορεί να κρίνει
τον πόνο του βιοπαλαιστή

Πολλά μπορεί να καταλάβει
ο κάθε άνθρωπος στη γη
εάν ευθύνη αναλάβει
και πάρει θέση ηθική!...

